

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ด. ๒๒)

คดีหมายเลขดำที่ อ. ๘๔๘/๒๕๕๒
คดีหมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๓๓/๒๕๕๓

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒ เดือน ตุลาคม พุทธศักราช ๒๕๕๘

ระหว่าง { นายสุเทพ ชชาติเจริญ ผู้ฟ้องคดี
กรรมการขนส่งทางอากาศ ที่ ๑
กรมบัญชีกลาง ที่ ๒
กระทรวงการคลัง ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่หน่วยงานทางปกครองออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย (อุทธรณ์คำพิพากษา)

ผู้ฟ้องคดียื่นอุทธรณ์คำพิพากษา ในคดีหมายเลขดำที่ ๔๕๘/๒๕๕๐ หมายเลขแดงที่ ๑๒๖๐/๒๕๕๒ ของศาลปกครองชั้นต้น (ศาลปกครองกลาง)

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งนายช่างโยธา ๗ สังกัดผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้างโครงการพัฒนาท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีตามคำสั่งที่ ๐๔๐๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๕๐ ซึ่งมีบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด เป็นผู้รับจ้างตามสัญญาจ้าง เลขที่ ๑๓๐/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๙ โดยในงานถมดินซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของการดำเนินโครงการมีผู้ร้องเรียนว่า มีการลักลอบขุดดินบริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ และจากผลการสอบสวนกรณีดังกล่าว เป็นเหตุให้

/ผู้ฟ้องคดี...

ผู้ฟ้องคดีถูกลงโทษความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ฐานไม่ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความอดสุภาพ เอาใจใส่ ระมัดระวังรักษาผลประโยชน์ของทางราชการตามมาตรา ๘๔ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยให้ลดขั้นเงินเดือน ๑ ขั้น ตามคำสั่งกรมการขนส่งทางอากาศ ที่ ๓๔๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๖ สิงหาคม ๒๕๔๖ จากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๘๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ต้องรับผิดชอบค่าใช้จ่ายเป็นเงิน ๖๒๒,๓๒๖ บาท ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีเดินทางมาปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวข้างต้นเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ซึ่งอยู่ในช่วงฤดูฝน และขณะที่ผู้ฟ้องคดีมาปฏิบัติงาน ก็ไม่มีงานดินแล้ว คงมีเพียงการสต็อกดินไว้บริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ เพราะการขนย้ายดินในช่วงฤดูฝนไม่สะดวก และเหตุที่ต้องสต็อกดินไว้ก็เพื่อนำไปผสมกับ TOPSOIL ใช้ถมไหล่ทางขับที่เป็นคอนกรีตทั้งหมด ในขณะนั้น จึงเหลือแ่งงานผิวทางวิ่งและทางขับซึ่งเป็นผิวแอสฟัลต์ติกและวัสดุชั้นรองผิวทางวิ่งที่ใช้ลูกรังและหินคลุก โดยไม่ได้ใช้ดินแต่อย่างใด อีกทั้ง บริเวณที่ร้องเรียนไม่ได้อยู่ในบริเวณก่อสร้างตามโครงการ เนื่องจากอยู่ห่างจากบริเวณทางวิ่งประมาณ ๕๐๐ เมตร และมีคลองระบายน้ำสาธารณะที่ลอดมาจากทางวิ่งผ่าน ประกอบกับมีต้นไม้สูงและป่ารกชัฏอยู่มาก และการจะเดินทางเข้าไปบริเวณที่เกิดเหตุก็ยากลำบากมาก ถ้ามีการลักลอบขุดดินจริง ก็ไม่สามารถมองเห็นได้ และผู้ฟ้องคดีปฏิบัติงานอยู่บริเวณก่อสร้าง ก็ไม่เห็นการกระทำดังกล่าว การปฏิบัติหน้าที่ของผู้ฟ้องคดีน่าจะเป็นเพียงประมาทเลินเล่ออย่างไม่มีร้ายแรงเท่านั้น นอกจากนี้ คำสั่งใหม่ทดแทนที่ให้ผู้ฟ้องคดีต้องชดใช้ร้อยละ ๓๐ เป็นเงิน ๖๒๒,๓๒๖ บาท นั้น เมื่อเปรียบเทียบกับผู้รับผิดชอบสถานที่โดยตรงที่ให้ชดใช้ร้อยละ ๑๐ เป็นเงิน ๒๐๗,๔๔๒ บาท จึงไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้างและไม่ทราบว่ามีการลักลอบขุดดินตั้งแต่เมื่อใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีหลักฐานที่จะแสดงให้เห็นว่าดินถูกขุดไปตั้งแต่เมื่อใด และมีปริมาณเท่าใด คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้เงินดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่งเพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๘๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ พร้อมกับขอให้ศาลมีคำสั่งทุเลาการบังคับตามคำสั่งดังกล่าวจนกว่าคดีจะถึงที่สุด

/ศาลปกครองชั้นต้น...

ศาลปกครองชั้นต้นมีคำสั่งไม่รับคำขอทุเลาการบังคับตามคำสั่งทางปกครอง
ของผู้ฟ้องคดีไว้พิจารณา

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า สำนักเลขาธิการนายกรัฐมนตรีได้มีหนังสือ
ที่ นร ๐๑๐๘.๑๑/๑๔๗๗๒ ลงวันที่ ๙ กรกฎาคม ๒๕๔๔ แจงให้ปลัดกระทรวงคมนาคม
ตรวจสอบการทุจริตที่ดินในที่ราชพัสดุบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี กรณีมีราษฎร
ร้องเรียนต่อนายกรัฐมนตรีขอให้ตรวจสอบโครงการพัฒนาท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี
(งานสนาม) อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี เนื่องจากเห็นว่าการดำเนินการของบริษัท
ผู้รับจ้างล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้ในสัญญา และในขณะที่มีการปรับปรุงพื้นที่ บริษัทผู้รับจ้าง
ลักลอบขุดดินในที่ราชพัสดุภายในบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบ
แล้วพบว่า โครงการดังกล่าวผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าจ้างบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด
เป็นผู้รับจ้างเหมาก่อสร้างต่อเติมความยาวทางวิ่งขนาด ๔๕ x ๕๐๐ เมตร เสริมผิวทางวิ่ง
ทางขับ ลานจอดเครื่องบิน จัดหาและติดตั้งระบบไฟฟ้าสนามบิน ระบบไฟแรงสูง - ต่ำ
ไฟส่องอาคาร AFL และอาคาร LOCALIZER ตามสัญญาจ้างแบบปรับราคาได้ เลขที่ ๑๓๐/๒๕๓๙
ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๙ มีเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานแบ่งออกเป็น ๒ ช่วง คือ ช่วงที่หนึ่ง
ตั้งแต่บริษัทเริ่มลงมือทำงานเมื่อวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๐
มีผู้ควบคุมงาน ๓ คน คือ นายพีรพล โสณตมางค์ นายเคียร วาสี และนายตรีเทพ
เลิศชชนะกุล และช่วงที่สอง ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๓ กรกฎาคม ๒๕๔๒
(ส่งงานงวดสุดท้าย) มีผู้ควบคุมงาน ๔ คน คือ ผู้ฟ้องคดี (แทนนายพีรพลตามหนังสือ
ที่ คค ๐๔๐๗/๒๕๕๕ ลงวันที่ ๑๕ ตุลาคม ๒๕๔๐ ให้เดินทางไปปฏิบัติงานในวันที่ ๑ พฤศจิกายน
๒๕๔๐) นายเคียร (ปฏิบัติงานจนถึงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๑) นายตรีเทพ (ถึงแก่กรรม
เมื่อวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๔๒) และนายปรองศักดิ์ พันธุมิตร (แทนนายเคียรตามหนังสือ
คค ๐๔๐๙/๒๕๙๘ ลงวันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๑) ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง
ที่ ๓๓๓/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงกรณี
ดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสืบสวนฯ ได้รายงานผลการสอบสวนสรุปว่า มีบ่อน้ำที่เกิดจาก
การขุดดินจริงตามที่มีราษฎรร้องเรียน โดยบ่อน้ำดังกล่าวน่าจะเกิดขึ้นในระหว่างที่บริษัท
ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ทำการก่อสร้างตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๒๑
กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ เป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่และมีดินที่ถูกขุดไปประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร
จำเป็นต้องใช้เครื่องจักรกลขนาดใหญ่ในการขุด จึงน่าเชื่อว่าบริษัทเป็นผู้ขุดดินไปจาก

/บริเวณ...

บริเวณดังกล่าว เมื่อตามสัญญาจ้างปรากฏว่า แบบรูปและรายละเอียดประกอบแบบมิได้กำหนดให้นำดินจากบ่อน้ำไปใช้ในการก่อสร้าง การขุดดินไปใช้ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย คณะกรรมการสืบสวนฯ เห็นควรให้ดำเนินการตามกฎหมายกับบริษัททั้งคดีแพ่งและคดีอาญา และให้แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ กับผู้อยู่ในข่ายที่ต้องรับผิดชอบคือ นายจำนงค์ สารอักษร ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี นายปฏิยุทธ บุญรอด หัวหน้าฝ่ายบริหารท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี นายปรองคศักดิ์ พันธุมมิตร และผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ควบคุมงานในขณะนั้น ฐานปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงจนเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ หลังจากนั้นผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๖๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ และคำสั่งที่ ๔๓๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดกรณีดังกล่าว และร้องทุกข์ต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรอำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ให้ดำเนินคดีอาญากับบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด เมื่อวันที่ ๔ กันยายน ๒๕๔๖ ซึ่งพนักงานสอบสวนทำการสอบสวนเบื้องต้นแล้ว เชื่อว่าคนร้ายที่กระทำผิดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐร่วมกับบริษัท จึงได้ส่งสำนวนไปให้สำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ (ป.ป.ช.) ดำเนินสอบสวนต่อไป ต่อมา คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดได้รายงานผลการสอบข้อเท็จจริง ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๔๗ สรุปว่า มีบ่อน้ำตามที่มีการร้องเรียน เมื่อพิจารณาภาพถ่ายทางอากาศที่ถ่ายไว้ในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ประกอบคำให้การของพยานบุคคลที่ยืนยันว่า เห็นบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ขุดดินในช่วงต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ แต่เป็นการขุดดินก่อนเกิดเหตุเครื่องบินตกเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ ประกอบกับตามบันทึกคนคุมงานตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ไม่ปรากฏว่ามีงานดินที่บริษัทต้องดำเนินการอีก และจากคำกล่าวอ้างที่ว่าบริษัทนำดินจากบ่อน้ำไปถมบริเวณอาคารหลังใหม่ จึงรับฟังได้ว่า ในระหว่างต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ (ไม่ทราบวันและเวลาเกิดเหตุแน่ชัด) บริษัทผู้รับจ้างเหมาก่อสร้างลักลอบขุดดินบริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ ของท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี มีดินที่ถูกขุดไปประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร คิดค่าเสียหายเป็นเงิน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท สภาพพื้นที่บริเวณที่บริษัทขุดดินไปเป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่อยู่หัวทางวิ่ง ๐๔ และห่างจากทางวิ่งไปทางซ้ายประมาณ ๒๐๐ เมตร คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ เห็นควรส่งเรื่องให้

/พนักงาน...

พนักงานอัยการฟ้องร้องเรียกค่าเสียหายจากบริษัทดังกล่าว แต่จากการสอบสวนของ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ ยังไม่ปรากฏประจักษ์พยานยืนยันว่าเจ้าหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เข้าไปมีส่วนร่วมในขณะที่บริษัททำการชูดิน จึงพิจารณาในส่วนที่ เกี่ยวกับการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามพระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ซึ่งมีเจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดในกรณีนี้ ๓ ราย คือ นายจ่านงค์ สารอักษร นายเศียร วาสี และผู้ฟ้องคดี โดยละเว้นการกระทำ ขาดความระมัดระวังในลักษณะที่คาดเห็น หรือหากระมัดระวังสักเล็กน้อย ก็คงคาดเห็นได้ ว่าความเสียหายอาจเกิดขึ้นได้ อันเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายคนละหนึ่งในสี่ของค่าเสียหายรายละ ๕๑๘,๖๐๕ บาท ตามมาตรา ๑๐ มาตรา ๘ และมาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว โดยมีเงื่อนไขว่า หากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับชำระเงินหรือบังคับชำระหนี้จากบริษัทครบเต็มจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท ให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ คืนเงินส่วนที่รับไว้เกินจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท ในสัดส่วนของแต่ละคนที่ต้องรับผิดชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานต่าง ๆ ในรายงานผลการสอบข้อเท็จจริงของ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดทางละเมิดแล้ว นำเชื่อว่า การลักลอบชูดินภายใน ท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีเกิดจากการกระทำของบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ในขณะที่ เข้ามาทำการก่อสร้างตามสัญญาโดยไม่มีสิทธิ เห็นควรให้ดำเนินการกับบริษัทตามที่ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ เสนอ สำหรับเจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่มีหลักฐาน ยืนยันว่าเข้าไปมีส่วนร่วมกับบริษัทในการกระทำดังกล่าว แต่ถือได้ว่าเจ้าหน้าที่ของ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งได้แก่ นายจ่านงค์ สารอักษร ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ผู้ฟ้องคดี นายตรีเทพ เลิศชวณะกุล และนายเศียร วาสี ผู้ควบคุมงาน ปฏิบัติหน้าที่โดยประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากพฤติการณ์และพยานหลักฐาน เชื่อได้ว่า เจ้าหน้าที่ ทั้ง ๔ ราย ควรจะเห็นการดำเนินการของบริษัทในขณะที่ตนปฏิบัติหน้าที่ หรือเห็นบ่อน้ำ ที่พิพาทในขณะที่บริษัทดำเนินการก่อสร้างแล้วเสร็จ แต่กลับปล่อยปละละเลยให้บริษัท ชูดินจากบ่อน้ำที่พิพาท จึงถือว่าเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ใช้ความระมัดระวัง เท่าที่ควรจนทำให้ทางราชการเสียหาย ซึ่งหากระมัดระวังเพียงเล็กน้อย ก็คงคาดเห็นได้ว่า มีการกระทำความผิดดังกล่าวเกิดขึ้น สมควรกำหนดความรับผิดของเจ้าหน้าที่ทั้ง ๔ ราย ให้ชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท โดยต้องชดใช้

/ให้แก่ทาง...

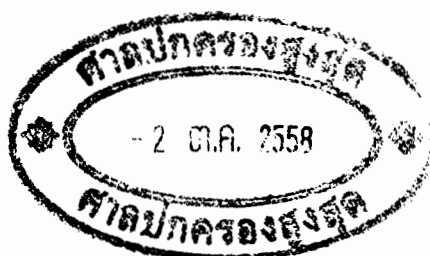
ให้แก่ทางราชการคนละหนึ่งในสี่ของค่าเสียหายคิดเป็นรายละเอียด ๕๑๘,๖๐๕ บาท ตามที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ เสนอ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผลการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิดต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามหนังสือลับ ที่ คค ๐๕๐๑/๑๗๑ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๗ ส่วนการดำเนินการกับบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีหนังสือขอให้สำนักงานอัยการสูงสุดดำเนินการฟ้องเรียกให้บริษัทชดใช้ค่าเสียหาย แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งสำนักงานอัยการสูงสุดฟ้องคดีบริษัทดังกล่าวต่อศาลแพ่งตาม คดีหมายเลขดำที่ ๕๓๙๕/๒๕๔๘ ขณะนี้คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลแพ่ง ส่วนการดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๒๘๖/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ เรียกให้เจ้าหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จำนวน ๔ ราย ร่วมรับผิดชอบพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.๒๕๓๙ ฐานปฏิบัติหน้าที่ โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง โดยต้องร่วมกันชดใช้ค่าสินไหมทดแทนจากความเสียหายที่เกิดขึ้นจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท คนละหนึ่งในสี่ของค่าเสียหายรายละเอียด ๕๑๘,๖๐๕ บาท โดยมีได้ผลการพิจารณาจากกระทรวงการคลังเพื่อไม่ให้คดีขาดอายุความ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๑๓๓๗/๖ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจ้งผลการพิจารณาสรุปได้ว่า การลักลอบขุดดินบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีมีเจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบ คือ ผู้ควบคุมงานช่วงเวลาที่มีการลักลอบขุดดินประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ จนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ประกอบด้วยผู้ฟ้องคดี นายตรีเทพ และนายเศียร มีพฤติการณ์ ถือว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ด้วยความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายโดยให้รับผิดชอบในอัตราร้อยละ ๙๐ ของค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท คิดเป็นเงิน ๑,๘๖๖,๙๗๘ บาท โดยแบ่งออกเป็นส่วน ส่วนละเท่ากัน เป็นเงินคนละ ๖๒๒,๓๒๖ บาท ตามมาตรา ๑๐ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ.๒๕๓๙ ส่วนนายจำนงค์ดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี อยู่ในช่วงระหว่างที่บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ทำการก่อสร้าง มีพฤติการณ์ละเลย ไม่เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ เป็นเหตุให้ทางราชการเสียหาย เป็นการกระทำ โดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายอัตราร้อยละ ๑๐ ของค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท คิดเป็นเงิน ๒๐๗,๔๕๒ บาท ตามมาตรา ๑๐ และมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติเดียวกัน และเพื่อให้เป็นไปตามข้อ ๑๘ ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยหลักเกณฑ์การปฏิบัติเกี่ยวกับความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงออกคำสั่ง ที่ ๓๘๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ยกเลิกคำสั่ง ที่ ๒๘๖/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๔๙ ที่เรียกให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทั้ง ๔ ราย รับผิดชอบตามผลการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ อธิบดีกรมการขนส่งทางอากาศตามหนังสือ ที่ คค ๐๕๐๔/ปบร ๐๔๔ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แจ้งผลการพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์เบื้องต้นแก่ผู้ฟ้องคดี ตามหนังสือ ที่ คค ๐๕๐๑/๔๙๐ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ และรายงานผลการพิจารณา อุทธรณ์ต่อปลัดกระทรวงคมนาคมตามหนังสือ ที่ คค ๐๕๐๑/๔๙๓ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐ จากนั้น กระทรวงคมนาคมแจ้งผลการพิจารณาอุทธรณ์ว่า เห็นควรยกอุทธรณ์ของ ผู้ฟ้องคดีตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสนอ ตามหนังสือ ที่ คค ๐๒๐๖/สน ๗๔ ลงวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีหนังสือเรียกให้ผู้ฟ้องคดีชำระค่าสินไหมทดแทน ตามคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๘๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ตามหนังสือ ที่ คค ๐๕๐๑/๑๐๕๖ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐

ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเดินทางมาปฏิบัติหน้าที่ผู้ควบคุมงานก่อสร้าง เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นช่วงฤดูฝน และไม่มีการดำเนินการเกี่ยวกับงานดินแล้ว คงมีเพียงการสต็อกดินไว้บริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ นั้น คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบละเมิดตรวจสอบข้อเท็จจริงจากพยานบุคคลและพยานหลักฐานทั้งหมด สรุปได้ว่า มีบ่อน้ำเกิดขึ้นจริงตามที่มีการร้องเรียน เมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายทางอากาศ ในวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ และวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ประกอบคำให้การของ พยานบุคคลที่ให้การยืนยันตรงกันว่า เห็นบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ขุดดินในช่วงต้น ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อนมีเหตุการณ์เครื่องบินตกเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ จากการตรวจสอบ บันทึกคนคุมงานตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ไม่ปรากฏว่ามีงานดินที่บริษัทต้อง ดำเนินการอีก และจากคำกล่าวที่ว่าบริษัทนำดินจากบ่อน้ำไปถมบริเวณอาคารหลังใหม่ จึงรับฟังได้ว่า บริษัทเป็นผู้ขุดดินจากบ่อน้ำที่มีการร้องเรียนในระหว่างต้น ปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งจากการตรวจสอบบันทึกคนคุมงานตั้งแต่บริษัท เริ่มดำเนินการตามสัญญาจ้าง (ตั้งแต่เดือนธันวาคม ๒๕๓๙ ถึงเดือนพฤศจิกายน ๒๕๔๑) ปรากฏว่ายังมีงานดินที่บริษัทต้องดำเนินการอยู่ แต่ในเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ไม่ปรากฏ งานดินที่บริษัทต้องดำเนินการแล้ว เมื่อผู้ฟ้องคดีได้รับคำสั่งให้มาปฏิบัติหน้าที่ควบคุมงาน ณ ท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒

/จึงอยู่ใน...

จึงอยู่ในช่วงระยะเวลาที่บริษัทยังคงมีงานดินที่ต้องดำเนินการอยู่ ส่วนที่อ้างว่า บริเวณที่มีผู้ร้องเรียนว่า มีการลักลอบขุดดินไม่ได้อยู่ในบริเวณก่อสร้าง และจากตำแหน่งที่มีการลักลอบขุดดินก็อยู่ในบริเวณที่มองไม่เห็นด้วยสายตาปกติ เนื่องจากอยู่ไกลจากบริเวณทางวิ่งมากกว่า ๕๐๐ เมตร นั้น บริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ เป็นส่วนที่มีการต่อเติมทางวิ่ง และบริษัทผู้รับจ้างใช้บริเวณดังกล่าวกองวัสดุและอุปกรณ์ที่ใช้ในการก่อสร้าง แม้บริเวณบ่อน้ำที่มีการลักลอบขุดดินจะไม่ได้อยู่ในบริเวณที่มีการต่อเติมทางวิ่งตามสัญญาจ้างก็ตาม แต่จากการที่คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ เข้าตรวจสอบพื้นที่ ประกอบกับคำให้การของพยานบุคคล ปรากฏว่า บ่อน้ำที่พิพาทอยู่ห่างจากทางวิ่งประมาณ ๒๐๐ เมตร ซึ่งเมื่อมองจากปลายหัวทางวิ่ง ๐๔ ที่มีการต่อเติมตามสัญญา สามารถมองเห็นบ่อน้ำที่ร้องเรียนได้อีกทั้ง พยานซึ่งมีหน้าที่ดูแลทางวิ่งตัดหน้าบริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ และพยานบุคคลอื่นๆ ให้การยืนยันตรงกันว่า มีรถแบ็คโฮของบริษัททำการขุดดินในบริเวณบ่อน้ำที่พิพาท ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ค่าสินไหมทดแทนที่ให้ผู้ฟ้องคดีชดใช้ถึงร้อยละ ๓๐ เป็นเงิน ๖๒๒,๓๒๖ บาท เมื่อเทียบกับผู้รับผิดชอบสถานที่โดยตรง กลับให้ชดใช้เพียงร้อยละ ๑๐ เป็นเงิน ๒๐๗,๔๔๒ บาท จึงไม่เป็นธรรมกับผู้ฟ้องคดี นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ฟ้องเรียกทรัพย์สินหรือให้ใช้ราคาทรัพย์สินจากบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ผู้รับจ้าง คดีอยู่ระหว่างการพิจารณาของศาลแพ่ง ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีเป็นการพิจารณาตามพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ โดยคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ พิจารณาจากหน้าที่ของผู้ควบคุมงานตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๗๓ (๑) ที่กำหนดหน้าที่ของผู้ควบคุมงานว่า ตรวจและควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือที่ตกลงให้ทำงานจ้างนั้นๆ ทุกวัน ให้เป็นตามแบบรูป รายการละเอียด และข้อกำหนดในสัญญานั้นๆ ทุกประการ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ดำเนินการตามหน้าที่ให้ถูกต้องในระหว่างที่คุมงานอยู่ ต้องถือว่าเป็นการละเว้นการปฏิบัติหน้าที่โดยขาดความระมัดระวัง อันเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนการจัดสรรความรับผิดมีการคำนวณค่าเสียหายที่จะต้องรับผิดจากหน้าที่ที่แต่ละคนต้องรับผิดชอบดูแล โดยผู้ฟ้องคดีกับพวก รวม ๓ คน ทำหน้าที่ควบคุมงาน ต้องรับผิดชอบในส่วนของบริษัทก่อสร้างโดยตรง จึงให้รับผิดชอบเท่ากันในอัตราร้อยละ ๓๐ ของค่าเสียหายทั้งหมด แต่ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีมีหน้าที่ดูแลรับผิดชอบบริเวณท่าอากาศยานโดยรวมเท่านั้น หน้าที่และความรับผิดชอบในการปฏิบัติหน้าที่ย่อมแตกต่างกัน จึงให้รับผิดชอบ

/ร้อยละ ๑๐...

ร้อยละ ๑๐ ของค่าเสียหายทั้งหมด ซึ่งเป็นไปตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงเหมาะสมและเป็นธรรมแล้ว ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ข้อเท็จจริงที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาไม่มีหลักฐานชัดเจน ไม่รู้ว่าดินถูกขุดไปตั้งแต่เมื่อใด ขุดไปไว้ที่ไหน และมีปริมาณที่หายไปจริงเท่าใด นั้น คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ รวบรวมข้อเท็จจริงจากภาพถ่ายทางอากาศ และคำให้การของพยานบุคคลประกอบกันแล้ว เห็นว่า มีการขุดดินในช่วงเวลาตั้งแต่ต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ จนถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ แม้ว่าจะไม่สามารถระบุวันเวลาที่แน่นอนได้ แต่ช่วงเวลาดังกล่าวอยู่ในระหว่างอายุสัญญาจ้างก่อสร้างปรับปรุงท่าอากาศยานฯ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้างอยู่ในขณะนั้น มิใช่การคาดคะเนโดยปราศจากหลักฐานอ้างอิง ส่วนปริมาณดินที่ถูกขุดไปจากบ่อน้ำคิดเป็นราคารวมทั้งสิ้น ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท ได้มาจากการคำนวณปริมาณดินที่ถูกขุดไปจากบ่อน้ำพิพาท โดยการวัดพื้นที่จริง มีหลักฐานเป็นภาพถ่าย พร้อมทั้งเขียนแบบขยายบ่อน้ำมาตราส่วน ๑ : ๕๐๐ คิดเป็นปริมาณดินที่ถูกขุดไปประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร ซึ่งเป็นการคำนวณตามหลักวิชาช่าง และเมื่อนำปริมาณดินที่ได้มาเทียบกับใบแจ้งปริมาณงานและราคาตามสัญญาจ้าง งานดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอก ราคาลูกบาศก์เมตรละ ๑๐๖ บาท รวมเป็นค่าเสียหายทั้งสิ้นจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท จึงเป็นการพิจารณาจากหลักฐานที่มีอยู่ และใช้หลักเกณฑ์ในการคิดคำนวณอย่างถูกต้องแล้ว

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับแต่งตั้งเป็นคณะกรรมการควบคุมงานก่อสร้างต่อเติมท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ ซึ่งตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ กำหนดให้ผู้ควบคุมงานมีหน้าที่ตรวจและควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือที่ตกลงให้ทำงานจ้างนั้นๆ ทุกวัน ให้เป็นไปตามแบบรูป รายละเอียด และข้อกำหนดในสัญญาทุกประการ พร้อมจดบันทึกสภาพการปฏิบัติงานของผู้รับจ้างและเหตุการณ์แวดล้อมรายวัน ซึ่งในขณะที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่เป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้างนั้น ยังคงมีการใช้ดินสำหรับก่อสร้างอยู่ ปรากฏตามรายงานความก้าวหน้าโครงการพัฒนาท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี และปรากฏว่า บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ผู้รับจ้าง ลักลอบขุดดินบริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ ของท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีมาใช้ในการก่อสร้างโดยไม่มีสิทธิ เนื่องจากข้อกำหนดของสัญญาตามบัญชีแสดงปริมาณและราคาค่าก่อสร้าง (งานสนาม) ลำดับที่ ๑ ถึงลำดับที่ ๔ ระบุว่า งานดินถม ให้ใช้วัสดุจากภายนอก โดยมีพยานบุคคลเห็นรถของบริษัท

/ขุดดิน...

ขุดดินบริเวณดังกล่าวในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ทราบว่ามี การขุดดินของบริษัทในบริเวณดังกล่าว จึงถือเป็นการปฏิบัติหน้าที่โดยประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรง เพราะหากผู้ฟ้องคดีใช้ความระมัดระวังและรอบคอบในการปฏิบัติ หน้าที่ในฐานะผู้ควบคุมงาน ย่อมเห็นได้ว่าการขุดดินบริเวณดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงต้อง รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดี ส่วนการที่พิจารณาให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายร้อยละ ๓๐ แต่พิจารณาให้ผู้รับผิดชอบสถานที่โดยตรง คือ ผู้อำนวยการ ทำอากาศยานสุราษฎร์ธานี รับผิดชอบเพียงร้อยละ ๑๐ นั้น เนื่องจากให้ผู้ควบคุมงานต้องรับผิด ร้อยละ ๙๐ ของค่าเสียหายเป็นเงิน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท โดยแบ่งเป็นส่วน ส่วนละเท่ากัน และ ให้ผู้อำนวยการทำอากาศยานสุราษฎร์ธานีรับผิดชอบในอัตราร้อยละ ๑๐ เพราะเมื่อพิจารณาจาก หน้าที่ของแต่ละคนที่รับผิดชอบแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีอยู่ในฐานะผู้ควบคุมงาน มีหน้าที่จะต้อง ตรวจสอบและควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือที่ตกลงให้ทำงานจางนั้นๆ ทุกวัน เพื่อให้เป็นไปตามแบบรูป รายละเอียด และข้อกำหนดในสัญญา จึงเป็นผู้ที่ใกล้ชิดกับกรณี ที่บริษัทผู้รับจ้างลักลอบขุดดินมากที่สุด ซึ่งจากพยานหลักฐาน ผู้ฟ้องคดีไม่อาจปฏิเสธได้ว่า ไม่ทราบว่ามีเหตุการณ์ดังกล่าวเกิดขึ้น ส่วนผู้อำนวยการทำอากาศยานสุราษฎร์ธานีมีหน้าที่ รับผิดชอบการบริหารงาน วางแผน การปฏิบัติงาน ควบคุม ตรวจสอบและติดตาม ผลการปฏิบัติงานของทำอากาศยานสุราษฎร์ธานี โดยข้อเท็จจริงตามสำนวนการสอบสวน ผู้อำนวยการทำอากาศยานสุราษฎร์ธานีให้การว่า ได้ออกไปดูสถานที่ก่อสร้างประมาณ สัปดาห์ละครั้ง ซึ่งหากผู้อำนวยการทำอากาศยานสุราษฎร์ธานีออกไปดูสถานที่ก่อสร้างจริง ก็ย่อมจะพบเห็นว่ามียางของบริษัทขุดดินอยู่ห่างจากบริเวณที่ก่อสร้างประมาณ ๒๐๐ เมตร แต่ผู้อำนวยการทำอากาศยานสุราษฎร์ธานีไม่ได้ทักท้วงการกระทำของบริษัทดังกล่าว จึงถือ เป็นการละเลยไม่เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ เป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง จึงให้รับผิดชอบในอัตราร้อยละ ๑๐ ของค่าเสียหาย ซึ่งเป็นธรรมแก่กรณีและเหมาะสมกับ อำนาจหน้าที่และพฤติกรรมการกระทำของแต่ละบุคคลแล้ว สำหรับหนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๑๓๓๗๖ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ ที่แจ้งผลการพิจารณาเพื่อให้ผู้แต่งตั้ง มีคำสั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ นั้น ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นเพียง ส่วนหนึ่งของการพิจารณาเพื่อออกคำสั่งทางปกครองเท่านั้น ยังไม่มีผลเป็นการสร้าง นิติสัมพันธ์ขึ้นระหว่างบุคคลในอันที่จะก่อ เปลี่ยนแปลง โอน สงวน ระวัง หรือมีผลกระทบ ต่อสถานภาพของสิทธิหรือหน้าที่ของบุคคล อันจะถือได้ว่าเป็นคำสั่งทางปกครองตาม

มาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติวิธีปฏิบัติราชการทางปกครอง พ.ศ. ๒๕๓๙ แต่อย่างไรก็ดี ผู้ฟ้องคดีจึงมิใช่ผู้ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายที่จะมีสิทธิฟ้องผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒

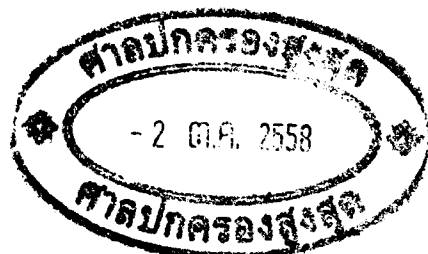
ผู้ฟ้องคดีคัดค้านคำให้การว่า บริษัท ซีวิลเอนจีเนียริง จำกัด สต็อกดินไว้บริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ เพื่อจะนำมาปรับระดับไหล่ทางวิ่ง ทางขับ เพื่อปลูกหญ้าเท่านั้น ขณะนี้ยังคงเหลือเนื้อดินเป็นเนินดินอยู่บริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ สังเกตได้จากรอบๆ อาคาร LOCALIZER จึงไม่มีความจำเป็นที่จะต้องไปขุดดินจากที่อื่น ส่วนบริเวณที่กล่าวหาว่า มีการลักลอบขุดดิน นั้น ตามสภาพความเป็นจริงในขณะนั้นเป็นที่ราบลุ่ม มีน้ำขัง รอบๆ พื้นที่มีคลองสาธารณะประโยชน์ มีต้นไม้ปกคลุมอยู่หนาแน่น ประกอบกับในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ ช่วงที่ผู้ฟ้องคดีมารับหน้าที่ผู้ควบคุมงานเป็นฤดูฝน มีฝนตกมาก น้ำท่วมเกือบถึงผิวถนนภายในสนามบิน แต่ไม่ท่วมถึงรันเวย์ ผู้รับเหมาและคนงานยังต้องขออนุญาตจากท่าอากาศยานจังหวัดสุราษฎร์ธานีพักอาศัยอยู่บริเวณโรงเครื่องมือกลเป็นการชั่วคราว ช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีมารับตำแหน่ง จึงไม่มีการขุดดินแต่อย่างใด แม้กรณีเครื่องบินตกยังลำบากที่จะนำเครื่องจักรเข้าไปช่วยเหลือ จนมีผู้เสียชีวิตถึง ๑๐๑ ราย และขณะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน การส่งมอบงานและเบิกจ่ายเงินค่างานดินเกิดจากการที่งานดินได้ดำเนินการเสร็จแล้วจนถึงขั้นทำงานชั้นผิวบนสุด คือ งานแอสฟัลท์ติก จึงเป็นไปไม่ได้ที่จะมีการถมดินอีก และจากเหตุที่สัญญาจ้างเป็นแบบเหมาจ่าย การเบิกจ่ายในแต่ละเดือนจะเบิกจ่ายตามเนื้องานที่ทำจริง ซึ่งผู้ควบคุมงานจะตรวจสอบว่าถูกต้องหรือไม่ งานบางประเภทดำเนินการเสร็จนานแล้ว แต่ยังไม่เบิกจ่ายไม่หมด เนื่องจากหากเบิกจ่ายงานประเภทนี้ไปหมดแล้ว อาจเกิดการเสียหายภายหลัง ผู้รับจ้างก็ไม่ได้กังวลกับงานและเงินที่ยังเหลืออยู่ เพราะถึงอย่างไร การเบิกเงินงวดหลังๆ เมื่อสิ้นสุดโครงการ ก็จะได้รับเงินไปทั้งหมดตามสัญญาจ้างอยู่แล้ว เช่น งานวัสดุดิน ซึ่งมีปริมาณงานดินที่ต้องก่อสร้าง ๑,๐๐๐,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร แต่ผู้รับจ้างใช้ดินไปเพียง ๘๐๐,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร ตามรูปแบบและรายการ ผู้ควบคุมงานก็จะให้เบิกจ่ายไปเพียง ๘๐๐,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร เท่านั้น ยังเหลืองานดินที่ยังไม่ได้เบิกอีก ๒๐๐,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร พอถึงงานงวดสุดท้าย ผู้รับจ้างก็จะขอส่งงานดินทั้งที่ไม่มียานดินที่จะต้องดำเนินการอีกแล้ว ซึ่งผู้ควบคุมงานก็จะทยอยเบิกให้บางส่วน เมื่อเห็นว่างานดินที่ดำเนินการไว้แล้วไม่มีปัญหาการทรุดตัวหรือพังทลายของดิน

/ผ่านไปถึง...

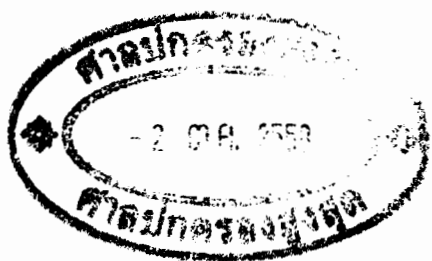
ผ่านไปถึงขั้นวัสดุชนิดอื่นๆ แล้ว แต่ก็ยังไม่ได้เบิกจ่ายให้ทั้งหมด เพราะเกรงว่า ถ้ามีปัญหา
กับงานดินภายหลัง จะเกิดความเสียหายแก่ทางราชการ ส่วนแบบผิวทางวิ่ง ทางขับทั่วไป
จากภาพที่แสดง ชี้ให้เห็นว่า งานที่จะปูแอสฟัลท์ติกได้ต้องผ่านขั้นตอนงานดิน งานลูกรัง
งานหินคลุก ซึ่งได้ดำเนินการผ่านขั้นตอนของงานดินมานานแล้ว และรถบรรทุกจะขนแอส
ฟัลท์ติกเท่านั้น ซึ่งหลังจากที่ผู้รับจ้างทำงานเสร็จตามรูปแบบและรายการแล้ว หากมี
ความเสียหายเกิดขึ้นภายหลัง ผู้ควบคุมงานย่อมมีศักยภาพที่จะตรวจสอบและเป็นการสะดวก
ต่อการแจ้งให้ผู้รับจ้างมาดำเนินการซ่อมแซมแก้ไข เพราะผู้ควบคุมงานยังมีงบประมาณ
แต่ประเภทเหลืออยู่ในใบประมาณราคาที่ยังไม่ได้เบิกจ่าย แต่ถ้าผู้ควบคุมงานคนใด
จ่ายเงินค่าของงานหมดแล้ว จะเป็นการยากมากที่จะให้ผู้รับจ้างมาดำเนินการแก้ไข
เนื่องจากผู้รับจ้างมักจะอ้างว่าขาดทุน ไม่มีเงินมาซ่อม ไม่ใช่ความผิดของผู้รับจ้าง ดังนั้น
ผู้ควบคุมงานจึงต้องเก็บเงินส่วนนี้ไว้ ยังไม่เบิกจ่ายให้ผู้รับจ้าง แต่จะทยอยส่งเบิกให้เมื่องาน
ใกล้จะเสร็จสมบูรณ์ตามสัญญา อันเป็นวิธีการปฏิบัติทั่วไปของการควบคุมงานประเภท
งานถนน งานสะพาน งานทางวิ่ง ทางขับ ที่ต้องเสี่ยงกับปัญหาของธรรมชาติที่ป้องกันไม่ได้
หรือสุดวิสัย เช่น ฝนตก น้ำท่วมขัง พายุถล่ม เป็นต้น และผู้ควบคุมงานในหน่วยราชการอื่นๆ
ก็จะถือปฏิบัติในลักษณะนี้เช่นกัน ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย
ในอัตราร้อยละ ๓๐ นั้น เอกสารการร้องเรียนถึงสำนักนายกรัฐมนตรีแจ้งว่า มีผู้มีอิทธิพลเป็น
นายหน้าจัดซื้อขายดินให้ผู้รับเหมา ผู้ฟ้องคดีจึงไม่มีส่วนเกี่ยวข้องเพราะมารับงานช่วงหลัง
ซึ่งก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะมารับตำแหน่ง ก็มีการประท้วงกันอยู่แล้ว และสถานีตำรวจภูธร
อำเภอพุนพินพิจารณาในเบื้องต้น ก็เชื่อว่า คนร้ายที่ทำผิดในคดีนี้เป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ คือ
นายจำนงค์ สารอักษร กับพวก นายจำนงค์เป็นนายท่าอากาศยาน และเป็นคณะกรรมการ
ตรวจการจ้างด้วย จะมีความผิดน้อยกว่าผู้ฟ้องคดีได้อย่างไร ทั้งพยานบุคคลที่เป็นชาวบ้าน
ผู้ฟ้องคดีไม่เคยรู้จัก และค่าให้การส่วนใหญ่มุ่งหมายที่จะประท้วงเรื่องของการจ่าย
เงินค่านายหน้าที่ดินเป็นหลัก ถ้าบริษัทที่ถูกกล่าวหาไม่ได้เป็นผู้ลักลอบขุดดินไปก่อสร้างแล้ว
ผู้ฟ้องคดีก็ไม่ต้องรับผิดชอบเพราะมิได้เป็นผู้ดูแลท่าอากาศยาน

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การเพิ่มเติมว่า บริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ เป็นบริเวณที่
บริษัทผู้รับจ้างทำการสต็อกดินไว้เพื่อใช้ในงานก่อสร้าง ผู้รับจ้างมีหน้าที่ต้องนำดินจาก
ภายนอกเข้ามาดำเนินการ ซึ่งจากการตรวจสอบ พบว่ามีบ่อน้ำที่เกิดจากการขุดจริง และ
เมื่อพิจารณาหลักฐานจากภาพถ่ายทางอากาศ พยานบุคคล และบันทึกคนคุมงานประกอบกันแล้ว

/รับฟังได้ว่า...

รับฟังได้ว่า บ่อน้ำที่ร้องเรียนเกิดขึ้นในระหว่างต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ ซึ่งเป็นช่วงที่ผู้ฟ้องคดีเดินทางมาปฏิบัติหน้าที่ควบคุมงานแล้วประมาณหกเดือนถึงหนึ่งปี แต่ตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า มารับหน้าที่ผู้ควบคุมงานช่วงฤดูฝน มีฝนตกมากคือ เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๐ เป็นช่วงที่ยังไม่ปรากฏมีบ่อน้ำที่ร้องเรียนเกิดขึ้นแต่อย่างใด และพยานบุคคลก็ยืนยันว่ามีรถแบ็กโฮขุดดินจากบริเวณที่เกิดบ่อน้ำที่ร้องเรียน ส่วนบริเวณที่เกิดเหตุการณ์เครื่องบิณฑก ก็เป็นคนละบริเวณกับที่เกิดบ่อน้ำที่ร้องเรียน อีกทั้ง ยังมีพยานยืนยันว่า ผู้รับจ้างนำดินจากบ่อน้ำไปถมบริเวณอาคารหลังใหม่ ดินที่ได้จากการลักลอบขุดดินในบริเวณท่าอากาศยานฯ จนเกิดเป็นบ่อน้ำพิพาท จึงไม่ใช่ดินในส่วนที่นำมาใช้ในการก่อสร้างต่อเติมทางวิ่งทางขับตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง และการสอบสวนของคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ ก็เป็นการพิจารณาจากบันทึกคนคุมงาน ซึ่งเป็นรายงานความก้าวหน้าในการทำงานของผู้รับจ้างตามข้อ ๗๓ (๓) ของระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ผู้ควบคุมงานมีหน้าที่ต้องทำบันทึกรายงานสภาพการปฏิบัติงานของผู้รับจ้าง โดยถือว่าเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการเพื่อประกอบการตรวจสอบการทำงานของ ผู้รับจ้าง จึงเป็นคนละส่วนกับการเบิกจ่ายเงินตามที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าเป็นการทยอยแบ่งจ่ายเงิน อย่างไรก็ตาม เมื่อทำการตรวจสอบใบตรวจรับงานตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๐ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ตั้งแต่งวดที่ ๕ ถึงงวดที่ ๑๕ ที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ควบคุมงาน พบว่า มีการเบิกจ่ายงานดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอกตั้งแต่งวดที่ ๕ ถึงงวดที่ ๗ ส่วนงานในงวดที่ ๘ และงวดที่ ๙ ไม่มีการเบิกจ่ายค่างานดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอก แต่ในงวดที่ ๑๐ ถึงงวดที่ ๑๕ กลับปรากฏว่า มีการเบิกจ่ายค่างานดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอกอีก โดยในการเบิกจ่ายงานดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอกตั้งแต่งวดที่ ๕ ถึงงวดที่ ๑๕ จะมีจำนวนเงินที่เบิกจ่ายลดลงตามลำดับ ซึ่งตามสัญญาจ้างแบบปรับราคาได้ เลขที่ ๑๓๐/๒๕๓๙ ข้อ ๔ ระบุว่า เงินค่าจ้างรายเดือน ผู้ว่าจ้างจะจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้างเป็นรายเดือนตามราคาต่อหน่วยของงานแต่ละรายการที่ทำเสร็จจริง ดังนั้น การเบิกจ่ายงานดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอกจึงเป็นการเบิกจ่ายตามรายการที่ทำเสร็จจริง มิใช่งานที่ดำเนินการเสร็จจึนแล้วแต่เพียงนำมาเบิกจ่าย มิฉะนั้น คงไม่ยกเว้นการเบิกจ่ายในช่วงงานงวดที่ ๘ และงวดที่ ๙ ซึ่งตามข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีเป็นเรื่องทางปฏิบัติแตกต่างกันตามแต่ละสถานการณ์ ส่วนเหตุการณ์ประท้วงก็เป็นเรื่องระหว่างบริษัทผู้รับจ้างกับชาวบ้านที่ขายดินให้กับบริษัทเพื่อนำมาทำการก่อสร้าง ไม่ได้เกี่ยวข้องกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด

/และในการ...

และในการสอบสวนความรับผิดชอบทางละเมิด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้พิจารณาจากหน้าที่ของ ผู้ควบคุมงานตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นสำคัญ มิได้พิจารณาโดยนำเหตุการณ์ประท้วงของชาวบ้านมาประกอบแต่อย่างใด นอกจากนี้ กรณีการลักลอบขุดดินบริเวณท่าอากาศยาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไปตามขั้นตอน ของกฎหมายทั้งทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง ซึ่งการดำเนินคดีทางอาญาและ ทางแพ่งอยู่ในกระบวนการพิจารณาของสำนักงานป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ และศาลแพ่ง แต่ในส่วนของคดีทางปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการ สอบสวนและพิจารณาความรับผิดชอบของผู้ที่เกี่ยวข้องโดยยึดกฎหมายว่าด้วยความรับผิด ทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ตลอดจนกฎ ระเบียบ และประกาศที่เกี่ยวข้องเป็นสำคัญ มิได้มี เจตนาถ่วงถ่วงผู้ฟ้องคดีหรือบุคคลอื่นแต่อย่างใด

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การเพิ่มเติมโดยถือเอาคำให้การ เป็นคำให้การเพิ่มเติม

ผู้ฟ้องคดีชี้แจงเพิ่มเติมว่า กรณีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ อ้างว่ามีการตรวจสอบพบ บ่อน้ำที่เกิดจากการขุดจริง และเป็นคนละส่วนกับการสอบสวนลักลอบขุดดิน แสดงให้เห็นว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการลักลอบขุดดิน และที่อ้างว่ามีบ่อน้ำเกิดขึ้นระหว่างต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ นั้น ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปปฏิบัติหน้าที่เมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ จากภาพถ่ายทางอากาศยืนยันว่า เดือนพฤษภาคม ๒๕๔๐ ยังไม่มี บ่อน้ำ บ่อน้ำอาจเกิดขึ้นในช่วง ๗ เดือน ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะไปรับตำแหน่งก็ได้ ส่วนบริเวณ จุดก่อสร้างอาคารหลังใหม่มีการใช้ดินลูกรังพร้อมบดอัดแน่น เพื่อจะใช้เป็นทางสำหรับเดิน ตัวบ้านจันที่จะตอกเสาเข็มและทำฐานรากเพื่อเตรียมเทพื้นชั้นล่าง เพราะอาคารหลังนี้ออกแบบ พื้นเป็น POSTTENSION (ไม่มีคาน) มีพื้นดินเป็นแบบโดยตรงที่จะรับน้ำหนักของคอนกรีต เวลาเทพื้น จึงไม่สามารถใช้ดินจากท้องนาตามได้ แต่ต้องใช้ดินลูกรังเท่านั้น ผู้ฟ้องคดีเคย ชี้แจงและนำรูปภาพขณะก่อสร้างอาคารหลังใหม่เพื่อแสดงให้คณะกรรมการสอบสวนทางวินัย เห็นว่า บริเวณก่อสร้างอาคารหลังใหม่เป็นดินลูกรัง ไม่ใช่ดินที่มาจากบ่อที่ลักลอบขุดดิน อีกทั้ง ผู้รับจ้างงานอาคารเข้าไปดำเนินการวางผังที่จะตอกเสาเข็มตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะไปรับตำแหน่ง และการที่ชาวบ้านไปร้องเรียนกับทางราชการ เพราะมี นายหน้าติดต่อขายดินให้กับบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด จึงต้องนำเหตุการณ์ดังกล่าว

/พิจารณา...

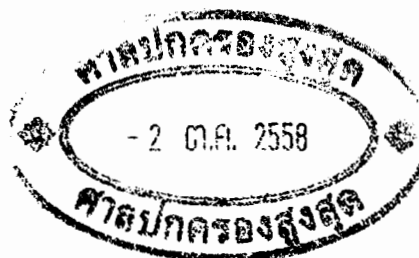
พิจารณาประกอบด้วย ส่วนผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ควรจะพิจารณาให้ถูกต้อง ยุติธรรมชัดเจน มิใช่พิจารณาเพื่อที่จะนำค่าสินไหมทดแทนมาคืนภาครัฐเพียงอย่างเดียว

ศาลปกครองชั้นต้นพิจารณาแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับมอบหมายให้ทำหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้างต่อเติมความยาวทางวิ่งของท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ อันเป็นกรณีที่ทางราชการได้กำหนดหน้าที่ของผู้ควบคุมงานไว้ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยข้อ ๗๓ (๑) กำหนดให้มีหน้าที่ตรวจและควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือที่ตกลงให้ทำงานจางนั้นๆ ทุกวัน ให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียด และข้อกำหนดในสัญญาทุกประการ ข้อ ๗๓ (๓) กำหนดให้จัดบันทึกสภาพการปฏิบัติงานของผู้รับจ้างและเหตุการณ์แวดล้อมเป็นรายวัน พร้อมทั้งผลการปฏิบัติงานหรือการหยุดงาน และสาเหตุที่มีการหยุดงานอย่างน้อย ๒ ฉบับ เพื่อรายงานให้คณะกรรมการตรวจการจ้างทราบทุกสัปดาห์ และวรรคสอง กำหนดว่าการบันทึกการปฏิบัติงานของผู้รับจ้าง ให้ระบุรายละเอียดขั้นตอนการปฏิบัติงานและวัสดุที่ใช้ด้วย ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ควบคุมงานจึงต้องปฏิบัติงานอยู่ในบริเวณที่มีการก่อสร้าง ซึ่งเห็นได้จากการที่ผู้ฟ้องคดีจัดทำรายงานความก้าวหน้าโครงการพัฒนาท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี (งานสนาม) ประจำเดือนตั้งแต่เดือนตุลาคม ๒๕๔๐ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ โดยรายงานต่อประธานและคณะกรรมการตรวจการจ้าง เช่น ตามหนังสือ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ รายงานผลงานประจำเดือนมกราคม ๒๕๔๑ มีสาระสำคัญว่า ผู้รับจ้างได้ดำเนินการถมดินบริเวณที่จะก่อสร้างอาคารที่พักผู้โดยสารหลังใหม่และบริเวณแนวถนนทางเข้าที่จะก่อสร้างใหม่ และหนังสือ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๑ รายงานผลงานประจำเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ มีสาระสำคัญว่า ผู้รับจ้างดำเนินการถมดินบริเวณไหล่ทาง ขับนานทางขับเชื่อมและบริเวณแนวถนนทางเข้าที่จะก่อสร้างใหม่ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดียังจัดทำรายงานในลักษณะเดียวกันปรากฏตามหนังสือรายงานผลงานประจำเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๑ ระบุว่า ผู้รับจ้างส่งมอบงานเป็นค่างานดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอกในงานงวดที่ ๑๑ ลงวันที่ ๒๗ มกราคม ๒๕๔๑ จำนวน ๑๘,๐๐๐ ลูกบาศก์เมตร งานงวดที่ ๑๓ ลงวันที่ ๑๖ เมษายน ๒๕๔๑ จำนวน ๔,๕๐๐ ลูกบาศก์เมตร และงานงวดที่ ๑๕ ลงวันที่ ๖ สิงหาคม ๒๕๔๑ จำนวน ๓,๐๔๐ ลูกบาศก์เมตร รวมปริมาณเนื้อดินที่ผู้รับจ้างส่งมอบ ในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่ควบคุมงานจำนวน ๒๕,๕๔๐ ลูกบาศก์เมตร จึงมีข้อพิจารณาว่า เนื้อดินที่นำมาใช้ถมในงานก่อสร้างในโครงการดังกล่าว บริษัทผู้รับจ้าง

/ได้ใช้ดิน...

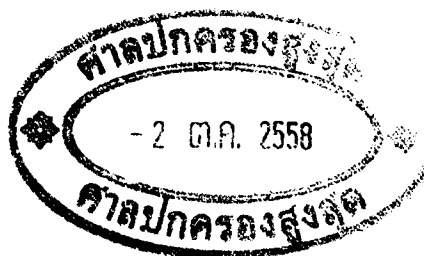
ได้ใช้ดินจากบริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ ตามข้อกล่าวหาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือไม่ ซึ่งตั้งแต่มีราษฎรร้องเรียนว่า บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ผู้รับจ้าง ลักลอบขุดดินในที่ราชพัสดุ บริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีนำไปใช้ถมดินในการก่อสร้าง และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงในกรณีดังกล่าว โดยคณะกรรมการสืบสวนข้อเท็จจริงได้รวบรวมพยานหลักฐานที่เกี่ยวข้องและพิจารณาจากภาพถ่ายทางอากาศ เมื่อวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ กับภาพถ่ายเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ปรากฏว่ามีบ่อน้ำเกิดขึ้นจริงตามที่มีการร้องเรียนจริง และเชื่อได้ว่าบ่อน้ำเกิดขึ้นในระหว่างที่บริษัท ผู้รับจ้างเข้าทำการก่อสร้าง (วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๘ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒) ลักษณะของบ่อน้ำมีขนาดใหญ่และดินที่ถูกขุดไปมีจำนวนประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร ผู้ลักลอบขุดจำเป็นต้องใช้เครื่องจักรกลขนาดใหญ่และมีประสิทธิภาพสูงมาดำเนินการ และจากพยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด รับฟังได้ว่า มีบุคคลหลายรายทั้งที่เป็นประชาชนทั่วไปและเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงฯ ให้การสอดคล้องต้องกันมีน้ำหนักเชื่อได้ว่า บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ผู้รับจ้าง นำเนื้อดินทั้งจากภายนอกและเนื้อดินบางส่วนที่ขุดภายในบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ครอบครองดูแลนำไปใช้ในการก่อสร้าง ซึ่งเมื่อพิจารณาจากบัญชีแสดงปริมาณวัสดุและราคาค่าก่อสร้าง (งานสนาม) ปรากฏตามข้อ ๑.๔ เอกสารภาคผนวก ๓ แล้ว บริษัทผู้รับจ้างจะต้องใช้ดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอกจำนวน ๑,๒๑๔,๘๗๐ ลูกบาศก์เมตร ในราคาลูกบาศก์เมตรละ ๑๐๖ บาท (ไม่รวมค่าแรง) คิดเป็นเงิน ๑๒๘,๗๗๖,๒๒๐ บาท แต่เมื่อในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำหน้าที่ผู้ควบคุมงานก่อสร้างตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ปรากฏว่ามีการขุดดินในสถานที่ราชการจนเกิดเป็นหลุมกว้าง แล้วนำดินที่ขุดได้ไปใช้ในการก่อสร้าง ทั้งส่วนที่เป็นบริเวณที่จะก่อสร้างอาคารที่พักผู้โดยสารหลังใหม่ และบริเวณแนวถนนที่จะก่อสร้าง บริเวณไหล่ทางขับ ขนทางขับเชื่อม และบริเวณแนวถนนทางเข้าที่จะก่อสร้างใหม่ ทั้งๆ ที่สัญญาจ้างกำหนดให้บริษัทผู้รับจ้างใช้ดินถมที่ใช้วัสดุจากภายนอก แต่ผู้ฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ควบคุมงานกลับปล่อยปละละเลยให้บริษัทผู้รับจ้างใช้ดินบางส่วน โดยขุดจากบริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ ของท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีเป็นจำนวนประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร นำไปถมในบริเวณก่อสร้าง มีราคาค่าเนื้อดินลูกบาศก์เมตรละ ๑๐๖ บาท (ไม่รวมค่าแรง) คิดเป็นเงิน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท พฤติการณ์ดังกล่าวจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่อ ทำให้

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

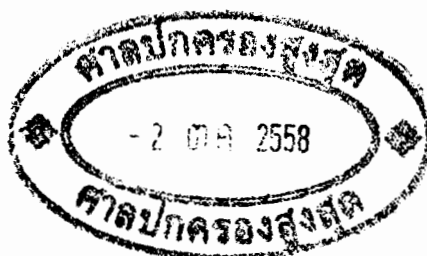
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหายตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ และการขุดดินในบริเวณดังกล่าวได้กระทำหลายครั้งติดต่อกัน มีบุคคลรู้เห็นมากมาย ทั้งประชาชนที่พักอาศัยในบริเวณใกล้เคียงและเจ้าหน้าที่ที่เป็นเพื่อนร่วมงานของผู้ฟ้องคดี การขุดดินในกรณีดังกล่าวต้องใช้เครื่องยนต์เป็นรถแบ็กโฮและรถยนต์ขนถ่ายหลายครั้ง ทั้งผู้ฟ้องคดียังยอมรับกับนายจำนงค์ สารอักษร ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ว่ามีการขุดบ่อจริง แต่จะมีการกลบภายหลัง ทั้ง ๆ ที่เป็นการขุดดินเพื่อเอาไปใช้ในงานก่อสร้าง กรณีจึงเป็นการกระทำที่เบี่ยงเบนไปจากกรณีปกติที่บุคคลในหน้าที่นายช่างโยธาผู้ควบคุมงานก่อสร้างจะต้องตระหนักและต้องห้ามมิให้ผู้รับจ้างกระทำ และรายงานให้คณะกรรมการตรวจการจ้างทราบ แต่ผู้ฟ้องคดีหาได้กระทำไม่ จึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเสียหายตามจำนวนเนื้อดินที่ขาดหายไปไม่น้อยกว่า ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร คิดเป็นเงิน ๒,๐๗๔,๕๒๐ บาท ซึ่งเป็นการกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีสิทธิออกคำสั่งเรียกให้ผู้ฟ้องคดี นายเคียร และนายตรีเทพ เจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงานรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายร้อยละ ๙๐ ของค่าเสียหาย เป็นเงิน ๑,๘๖๖,๘๗๘ บาท โดยแบ่งส่วนความรับผิดของผู้ฟ้องคดีเท่าๆ กันคนละ ๖๒๒,๓๒๖ บาท ตามมาตรา ๑๐ ประกอบมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่สั่งให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๖๒๒,๓๒๖ บาท และผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์พิจารณาแล้ว ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี จึงชอบด้วยกฎหมายและเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีแล้ว

ส่วนกรณีผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ กำหนดให้นายจำนงค์ สารอักษร ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี รับผิดชอบใช้ค่าเสียหายส่วนที่เหลือเพียงร้อยละ ๑๐ ของค่าเสียหาย เป็นเงิน ๒๐๗,๕๔๒ บาท นั้น นายจำนงค์มิได้มีหน้าที่เป็นผู้ควบคุมงานที่อยู่ใกล้ชิดกับบริเวณก่อสร้างเช่นผู้ฟ้องคดี แต่ในการปฏิบัติหน้าที่ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีดังกล่าว ย่อมจะต้องควบคุมดูแลไม่ให้เกิดความเสียหายต่อทรัพย์สินของทางราชการซึ่งเป็นหน้าที่ทั่วไป การที่นายจำนงค์ปล่อยให้มีการขุดดินที่ต้องใช้เครื่องจักรเครื่องยนต์เป็นเครื่องมือเป็นระยะเวลาอันนานจนมีความเสียหายเกิดขึ้น จึงเป็นการปล่อยปละละเลย ก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แต่นายจำนงค์มิได้อยู่ใกล้ชิดต่อเหตุแห่งความเสียหายดังเช่นความเสียหายที่เกิดจากการกระทำของ

/ผู้ควบคุมงาน...

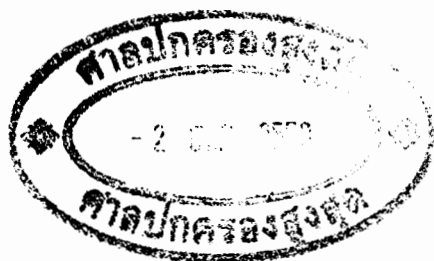
ผู้ควบคุมงาน นายจำนงค์เป็นเพียงผู้บังคับบัญชา มีหน้าที่โดยทั่วไปที่จะควบคุมดูแล ไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ให้นายจำนงค์รับผิดชอบ ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ ๑๐ ของความเสียหาย จึงชอบด้วยสัดส่วนแห่งความรับผิดชอบ ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่มีการขุดดินในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน แต่งานดิน ดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว เพราะงานดินต้องถมบดอัดก่อนงานอื่น และบริเวณจุดที่ก่อสร้าง อาคารหลังใหม่ใช้ดินลูกรังถมพร้อมบดอัดแน่น ไม่ใช่ดินที่มาจากบ่อที่ลักลอบขุด นั้น เมื่อพิจารณาจากรายงานความก้าวหน้าโครงการพัฒนาท่าอากาศยานสุวรรณภูมิจานี้ที่ ผู้ควบคุมงานเสนอต่อประธานและคณะกรรมการตรวจการจ้างแล้ว เห็นว่า ในการ ก่อสร้างดังกล่าวมีการทำงานพร้อมๆ กันไปหลายงาน ซึ่งปรากฏตามหนังสือ ลงวันที่ ๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ ที่รายงานผลงานประจำเดือนมกราคม ๒๕๕๑ ทั้งงานดิน งานต่อเติม ความยาวทางวิ่ง รายงานดังกล่าวเป็นช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่ควบคุมงาน ทั้งยังมี รายงานลักษณะเดียวกันในเดือนต่อมาจนถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๕๑ ประกอบกับเมื่อผู้รับจ้าง ส่งมอบงานในงวดใด คณะกรรมการตรวจการจ้างก็ต้องพิจารณาตามเงื่อนไขที่ส่งมอบ ซึ่งในใบตรวจรับงานงวดที่ ๑๑ เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๑ หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีเข้าไป ทำหน้าที่ควบคุมงานแล้วประมาณสี่เดือนก็ยังมี การส่งมอบงานดินถมที่ได้ถมในเดือน มกราคม ๒๕๕๑ ข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้าง เป็นช่วงเวลาที่งานดินถมเสร็จสิ้นแล้ว จึงไม่อาจรับฟังได้ และข้อที่อ้างว่า บริเวณจุดก่อสร้าง อาคารหลังใหม่ใช้ดินลูกรังถมพร้อมบดอัดแน่น เนื่องจากพื้นเป็น POSTTENSION (ไม่มีคาน) สภาพของพื้นดินเป็นแบบโดยตรงที่จะรับน้ำหนักของคานคอนกรีต เวลาเทพื้น จะต้องใช้ดิน ลูกรังเป็นพื้นรองรับ ไม่สามารถใช้ดินจากท้องนาคานได้ และผู้รับจ้างงานอาคารเข้าไป วางผังที่จะตอกเสาเข็มตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๕๐ ก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเข้าไปทำหน้าที่ นั้น สำเนาภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีแนบมาพร้อมคำชี้แจง ซึ่งเป็นภาพแสดงบริเวณพื้นที่ก่อสร้าง อาคารที่พักผู้โดยสารหลังใหม่มีลักษณะเป็นดินปนทราย สอดคล้องกับถ้อยคำที่นางติ่ม ไสศรี ให้ถ้อยคำต่อคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดว่า เนื้อดินที่ขุดจาก บ่อเป็นดินทราย และเมื่อพิจารณาจากภาพถ่ายที่ผู้ฟ้องคดีอ้างสภาพดินทั้งจากภายนอกและ ภายในสนามบินมีสีและลักษณะคล้ายๆ กัน ดินที่ถมในบริเวณดังกล่าวจึงมิใช่ดินลูกรังตามที่ ผู้ฟ้องคดีอ้าง ประกอบกับช่วงเวลาที่ก่อสร้างอาคารผู้โดยสารหลังใหม่ บริษัทผู้รับจ้างยังคง ส่งมอบงานตามสัญญา ข้อ ๑.๔ (ดินถมที่ไช่วัดจากภายนอก) ปรากฏตามใบตรวจรับงานดิน

/งวดที่ ๑๑...

งวดที่ ๑๑ งวดที่ ๑๓ และงวดที่ ๑๕ รวม ๓ งวด จำนวน ๒๕,๕๔๐ ลูกบาศก์เมตร จึงเห็นได้ว่า
 ช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่ผู้ควบคุมงานยังมีการส่งมอบงานดิน ข้ออ้างดังกล่าวไม่อาจรับฟังได้
 ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจและควบคุมงาน ณ บริเวณ
 ที่กำหนดไว้ในสัญญาหรือที่ตกลงให้ทำงานจ้างทุกวันให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียด
 และข้อกำหนดในสัญญา โดยต้องปฏิบัติงานในบริเวณที่ทำการก่อสร้าง ส่วนนายจำนงค์
 สารอักษร เป็นผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีในขณะนั้น และเป็นกรรมการ
 ตรวจการจ้างในสัญญาก่อสร้าง มีหน้าที่รับผิดชอบการบริหารงาน ดูแลทรัพย์สินของ
 ทางราชการ และเป็นตัวแทนของภาครัฐภายในท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีทั้งหมด วางแผน
 การปฏิบัติงาน ควบคุมตรวจสอบและติดตามผลการปฏิบัติงานของท่าอากาศยาน
 สุราษฎร์ธานีและสัญญาก่อสร้างทั้งหมด การกล่าวหาว่าผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่
 เป็นการละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐนั้นเป็นการเลือกปฏิบัติและใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ นอกจากนี้
 บริเวณพื้นที่ดินที่ถูกขุดไปอยู่นอกบริเวณที่ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ โดยผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบ
 เพียงบริเวณทางวิ่ง ทางขับ ลานจอดเครื่องบิน และห้วงทางวิ่งเท่านั้น ไม่เกี่ยวกับพื้นที่ของ
 สนามบินทั้งหมดซึ่งมีประมาณ ๓,๐๐๐ ไร่ และในสัญญาจ้างบริษัท ซีวิลเอ็นจิเนียริง จำกัด
 ก็ดำเนินการก่อสร้างเฉพาะพื้นที่ส่วนที่ก่อสร้างเท่านั้น ถ้าเป็นพื้นที่ที่ไม่เกี่ยวกับการก่อสร้าง
 จะดำเนินการอะไร ต้องขออนุญาตผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี และ
 พื้นที่ก่อสร้างอาคารที่พักผู้โดยสารหลังใหม่ ขนาด ๖๐ x ๒๐ เมตร อยู่บริเวณลานจอด
 เครื่องบินติดกับตัวอาคารที่พักผู้โดยสารหลังเก่า และอยู่ข้างห้องทำงานของนายจำนงค์
 โดยมีห้างหุ้นส่วนจำกัดงามวงศ์วานการช่างเป็นผู้รับจ้างก่อสร้างงานอาคารที่พักผู้โดยสาร
 หากผู้ฟ้องคดีทำไม่ถูกหรือผิดต่อสัญญาจริง นายจำนงค์ก็ต้องทราบ เพราะมีสถานที่ทำงาน
 อยู่ติดกับบริเวณก่อสร้าง และมีบ้านพักอยู่ในบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี
 การดำเนินการใดๆ บริเวณก่อสร้าง ผู้อำนวยการท่าอากาศยานฯ ต้องเป็นผู้ดูแลรับผิดชอบ
 รวมทั้งการใช้น้ำ ใช้ไฟฟ้า และทรัพย์สินของทางราชการทั้งหมด ตลอดจนถึงที่หายไปด้วย
 นอกจากนี้ ท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานียังมีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัยและเจ้าหน้าที่
 ผู้ดูแลอีก ๑ ถึง ๒ คน ซึ่งมีหน้าที่ตรวจความเรียบร้อยและทรัพย์สินของทางราชการทุกวัน
 ย่อมจะต้องทราบว่ามิอะไรสูญหายหรือมีอะไรผิดปกติ และควรต้องแจ้งความหาผู้กระทำผิด
 มาลงโทษ มิใช่ปล่อยจนล่วงเลยมานาน บริเวณที่ดินหายไปอยู่นอกเหนือความรับผิดชอบ

/ของผู้ฟ้องคดี...

ของผู้ฟ้องคดี และดินหรือวัสดุอื่นใดที่นำมาใช้กับการก่อสร้างตามสัญญา ผู้รับจ้างจะซื้อมาจากที่ใดหรือชำระเงินหรือไม่ ผู้ควบคุมงานไม่มีอำนาจไปตรวจสอบ ผู้ควบคุมงานมีหน้าที่ตรวจสอบเพียงว่า วัสดุและอุปกรณ์ที่นำมาดำเนินการก่อสร้างถูกต้องตามแบบและรายละเอียดของสัญญาจ้างเท่านั้น อีกทั้ง ช่วงระยะเวลาที่เกิดเหตุดินหายไป นั้น การอ้างหลักฐานภาพถ่ายทางอากาศเมื่อเดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ว่ายังไม่มีบ่อบริเวณที่ดินหายไป ต่อมา มีภาพถ่ายเมื่อวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ระยะเวลาที่ถ่ายภาพทั้งสองภาพห่างกันถึง ๓ ปี ๑๐ เดือน ซึ่งก่อนหน้าที่ผู้ฟ้องคดีจะมารับหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้าง บริษัท ซีวิลเอ็นจิเนียริง จำกัด ก็ดำเนินการปฏิบัติงานดินอยู่แล้ว เหตุใดจึงสรุปว่าดินได้หายไป ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีมาควบคุมงาน โดยก่อนหน้านั้น ก็มีการประท้วง เดินขบวน ปิดถนนของชาวบ้านบริเวณข้างสนามบินเกี่ยวกับปัญหาการเป็นนายหน้าขายหน้าดินของข้าราชการบางคนอยู่ก่อนแล้ว และผู้รับจ้างงานก่อสร้างอาคารที่พักผู้โดยสารเข้าดำเนินการวางผังรอบรั้วบริเวณก่อสร้างก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะมารับเป็นผู้ควบคุมงาน คือ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๔๐ แสดงว่าดินบริเวณนั้นถมเสร็จแล้ว และผู้ฟ้องคดีเดินทางมาถึงท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีเพื่อควบคุมงานเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ และผู้รับจ้างก็จะรีบส่งมอบงานงวดที่ ๑ ด้วยเหตุผลเพราะงานงวดที่ ๑ ตามสัญญาระบุให้ผู้รับจ้างวางผังและล้อมรั้วบริเวณก่อสร้าง พร้อมเตรียมพื้นที่ทำการตอกเสาเข็ม ก็จะเบิกเงินงวดที่ ๑ ได้ซึ่งมีมูลค่าถึง ๑๕,๐๐๐,๐๐๐ บาท จึงทำให้เชื่อได้ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่มีส่วนรู้เห็นในการขุดดินข้างต้น และดินที่ถมบริเวณก่อสร้างอาคารก็เป็นดินลูกรัง แต่กลับกล่าวโดยไม่มีหลักฐานที่ชัดเจนว่าเป็นดินปนทราย ซึ่งตามสัญญาก่อสร้างอาคารกำหนดให้เป็นดินลูกรังบดอัดแน่น หากดินที่ถมเป็นดินปนทรายจริง ผู้รับจ้างงานก่อสร้างอาคารคงจะไม่ยอมรับ เพราะไม่ถูกต้องตามสัญญา จะทำให้งานพื้นคอนกรีตชั้นล่างเสียหายได้ และหากส่งงานอาคารงวดที่ ๑ คณะกรรมการตรวจรับแล้วแจ้งว่าดินไม่ถูกต้อง ก็จะทำให้ผู้รับเหมางานอาคารส่งงานไม่ได้ และจะมีปัญหากับงานโครงสร้างของงานอาคาร ประกอบกับการส่งงานงวดที่ ๑ ในขณะนั้น คณะกรรมการตรวจการจ้างก็มีทั้งวิศวกร สถาปนิก เจ้าหน้าที่พัสดุ รวมทั้งผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีมาตรวจและรับงานงวดที่ ๑ ว่าเรียบร้อยถูกต้องทุกประการแล้ว จึงถือไม่ได้ว่า งานถมดินอาคารเป็นดินปนทรายส่วนที่ว่าผู้ฟ้องคดีมีการส่งงานดินเกินระยะเวลา เนื่องจากในปี พ.ศ. ๒๕๔๐ เกิดภาวะเศรษฐกิจฟองสบู่แตก มีผู้รับเหมาทั่วประเทศทั้งงานเป็นจำนวนมาก ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้างของภาครัฐ

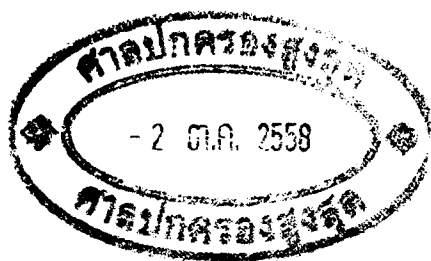
/เกรงว่าจะ...

เกรงว่าจะเกิดปัญหาผู้รับจ้างทำงาน จึงจำเป็นต้องหาทางรักษาการเงินของโครงการ ให้อยู่ในภาครัฐมากที่สุด เพื่อให้ผู้รับจ้างรู้สึกว่างานที่จะต้องลงทุนก่อสร้างเหลือน้อย แต่เงินที่เหลือจากภาครัฐมีมากกว่า ผู้รับจ้างก็จะไม่ทำงาน จึงมีความจำเป็นที่จะต้องทยอย ส่งงานดินเป็นครั้ง ๆ ไป เนื่องจากในขณะนั้น งานดินถมดำเนินการเสร็จหมดแล้ว จะมีก็ เพียงดิน TOPSOIL ที่จะนำไปใส่บริเวณไหล่ทางวิ่งเพื่อปลูกหญ้าเท่านั้น โดยงานที่ยังไม่ได้ ทำการก่อสร้างในเวลานั้น คือ งานไฟฟ้า งานเครื่องช่วยในการเดินอากาศ งานคอนกรีต งานปูผิวแอสฟัลท์ติก ซึ่งเป็นงานที่มีมูลค่าของราคาวัสดุสูง จึงเกรงว่าผู้รับจ้างจะทิ้งงาน ถ้าให้เบิกเงินงานดินไปหมด และในฐานะที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงาน จึงจำเป็นต้องใช้ นโยบายกันเงินของรัฐไว้ให้เบิกจ่ายช่วงท้าย ๆ สัญญา ซึ่งเป็นวิธีที่จะทำให้ผู้รับจ้างไม่ทำงาน และเป็นผลดีกับทางราชการที่ผู้รับจ้างทำงานเสร็จก่อนเบิกเงินไป แต่กลับพิจารณาว่า ผู้ฟ้องคดียังทำงานดินไม่แล้วเสร็จ เกียงส่งงานดิน และไม่ส่งงานดิน ทั้ง ๆ ที่การทำแบบนี้ ก็เพื่อผลสัมฤทธิ์ของการปฏิบัติงานของทางราชการ ส่วนเรื่องปริมาณดินที่ถูกขโมยไป นั้น ไม่ถูกต้องเพราะใช้วิธีวัดความลึกจากปากบ่อดินที่ถูกขุดไป โดยวัดจากความกว้างของปากบ่อ คุณด้วยความยาวของปากบ่อ คุณด้วยความลึกเพียงจุดเดียว ซึ่งความเป็นจริงและถูกต้อง ที่จะทราบความตื้นลึกของบ่อดี ต้องสูบน้ำออกจากบ่อ แล้วตรวจสอบกันบ่อดินว่ามีลักษณะ เป็นอย่างไร ตรงไหนลึกตื้น ระดับไหนจึงจะถูกตอง โดยปกติ หากมีการขุดโดยใช้เครื่องจักร ขนาดใหญ่ บ่อกว้างขนาดนั้น เครื่องจักรคงต้องลงไปใบบ่ออย่างแน่นอน และจำเป็นต้องมี ทางลาดนำเครื่องจักรลงไปและขึ้นมา จึงจะถูกตอง แต่ไม่ได้มีการสำรวจเช่นนั้น และกลับใช้ ไม้วัดระดับปักลงไปใบบ่อขณะที่มีน้ำ ส่วนพยานบุคคลที่ให้ถ้อยคำเป็นชาวบ้านส่วนหนึ่งที่เป็นญาติกับพนักงานที่ทำงานในท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี จึงมีการติดสินบนและเกรงกลัว อิทธิพลผู้กระทำความผิด ซึ่งชาวบ้านทั่วไปส่วนใหญ่ทราบข้อเท็จจริงดี ส่วนที่อ้างว่า ผู้ฟ้องคดียอมรับกับนายจำนงค์ สารอักษร ว่ามีการขุดบ่อน้ำจริงและจะกลับให้ในภายหลัง นั้น ไม่เป็นความจริง เพราะผู้ฟ้องคดีพบเห็นบ่อน้ำที่มีปัญหาครั้งแรกเมื่อคณะกรรมการ ตรวจสอบข้อเท็จจริงเดินทางมาตรวจสอบ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาความจริง ให้ความเป็นธรรมแก่ผู้ฟ้องคดีและครอบครัวต่อไป นอกจากนี้ สถานีตำรวจภูธร อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ได้แจ้งสำนวนการสอบสวน จำนวน ๑๕๐ แผ่น และมีข้อสรุปถึงเลขาธิการคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแล้ว เมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๗ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาอีกประเด็นหนึ่ง

/ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๗๓ กำหนดให้ผู้ควบคุมงานมีหน้าที่ ดังนี้ (๑) ตรวจสอบและควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญา หรือที่ตกลงให้ทำงานข้างนั้นๆ ทุกวัน ให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียดและข้อกำหนดไว้ในสัญญาทุกประการ โดยสั่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมหรือตัดทอนงานข้างได้ตามที่เห็นสมควร และตามหลักวิชาช่างเพื่อให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียดและข้อกำหนดในสัญญา ถ้าผู้รับจ้างขัดขืนไม่ปฏิบัติตาม ก็สั่งให้หยุดงานนั้นเฉพาะส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมด แล้วแต่กรณี ไว้ก่อนจนกว่าผู้รับจ้างจะยอมปฏิบัติตามให้ถูกต้องตามคำสั่ง และให้รายงานคณะกรรมการตรวจการจ้างทันที (๒) ในกรณีที่ปรากฏว่าแบบรูป รายการละเอียด หรือข้อกำหนดในสัญญา มีข้อความขัดกัน หรือเป็นที่คาดหมายได้ว่า ถึงแม้ว่างานนั้นจะได้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียด และข้อกำหนดในสัญญา แต่เมื่อสำเร็จ จะไม่มั่นคงแข็งแรง หรือไม่เป็นไปตามหลักวิชาช่างที่ดี หรือไม่ปลอดภัย ให้สั่งพักงานนั้นไว้ก่อน แล้วรายงานคณะกรรมการตรวจการจ้างโดยเร็ว (๓) จัดบันทึกการปฏิบัติงานของผู้รับจ้างและเหตุการณ์แวดล้อมเป็นรายวัน พร้อมทั้งผลการปฏิบัติงาน อย่างน้อย ๒ ฉบับ เพื่อรายงานให้คณะกรรมการตรวจการจ้างทราบ ทุกสัปดาห์ และเก็บรักษาไว้เพื่อมอบให้แก่เจ้าหน้าที่พัสดุเมื่อเสร็จงานแต่ละงวด โดยถือว่าเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการเพื่อประกอบการตรวจสอบของผู้มีหน้าที่ การบันทึกการปฏิบัติงานของผู้รับจ้างให้ระบุรายละเอียดขั้นตอนการปฏิบัติงานและวัสดุที่ใช้ด้วย ดังนั้น แม้บริเวณที่มีการลักลอบขุดดินจะไม่ได้อยู่ในบริเวณที่ทำการก่อสร้างตามสัญญา แต่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่จัดบันทึกรายงานความคืบหน้าของงานในแต่ละเดือน ซึ่งปรากฏว่า ในช่วงที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ควบคุมงานตามบันทึกควบคุมงานจนถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ ยังมีงานดินปรากฏอยู่ เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ตรวจสอบและควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญา หรือที่ตกลงให้ทำงานข้างนั้นๆ ทุกวัน ให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียด และข้อกำหนดในสัญญานั้นๆ ทุกประการ ย่อมต้องทราบเนื้อหาของงานและสิทธิของบริษัทผู้รับจ้าง ในการดำเนินการขุดดินว่ามีเพียงใด เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า มีบ่อน้ำที่พิพาทอยู่ห่างจากทางวิ่งประมาณ ๒๐๐ เมตร ซึ่งเมื่อมองจากปลายทางวิ่ง ๐๔ ที่มีการต่อเติมตามสัญญาที่ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ควบคุมสามารถเห็นบ่อน้ำที่ร้องเรียนได้ ประกอบกับเนื้อหาของงานตามสัญญา จ้างกำหนดให้ผู้รับจ้างมีหน้าที่จัดหาวัสดุจากภายนอก เมื่อมีพยานหลายปากให้การยืนยันว่า เห็นรถของบริษัท ซีวิลเอ็นจิเนียริง จำกัด ขุดดินจากภายในบริเวณบ่อน้ำที่พิพาท และผู้ฟ้องคดีซึ่งมีหน้าที่ควบคุมงานไม่รายงานหรือทำบันทึก จึงเป็นการกระทำโดยประมาท

/สิ้นแล้ว...

เลินเล่ออย่างร้ายแรงทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับความเสียหาย ที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าตนไม่ทราบ ย่อมไม่สอดคล้องกับภาระหน้าที่ความรับผิดชอบ โดยในการพิจารณาของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาจากหน้าที่ของผู้ควบคุมงานตามระเบียบเป็นสำคัญ มิได้พิจารณาโดยนำเหตุการณ์ประท้วงของชาวบ้านมาประกอบการพิจารณา สำหรับผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ก็พิจารณาจากภาระหน้าที่ความรับผิดชอบของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ จึงมีคำสั่งเรียกให้เจ้าหน้าที่ที่กระทำละเมิดชดใช้ค่าสินไหมทดแทน ซึ่งเป็นการออกคำสั่งโดยความเห็นชอบจากผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มิได้เลือกปฏิบัติหรือละเว้นการดำเนินการแต่อย่างใด ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้รับจ้างจะซื้อดินมาจากที่ใดไม่ใช่หน้าที่ของผู้ฟ้องคดี นั้น ในการกำหนดหน้าที่ให้ผู้ฟ้องคดีต้องบันทึกการปฏิบัติงานของผู้รับจ้าง โดยให้ระบุรายละเอียดขั้นตอนการปฏิบัติงานและวัสดุที่ใช้ เพื่อให้ทราบรายละเอียดการทำงานของบริษัทผู้รับจ้างในการดำเนินการทุกขั้นตอนของบริษัท ผู้ควบคุมงานต้องบันทึกรายละเอียดให้ชัดเจน และผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ควบคุมงานต้องควบคุมงานทุกขั้นตอนของบริษัท การที่บริษัทขุดดินในบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ควบคุมงานย่อมต้องเห็นความผิดปกติในการปฏิบัติงานของบริษัท การไม่รายงานความผิดปกติดังกล่าว ถือเป็นกรกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ซึ่งก่อให้เกิดความเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ส่วนที่อ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเข้ามาปฏิบัติงานเมื่อวันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ ซึ่งบริษัทปฏิบัติงานดินตามสัญญาก่อสร้างเสร็จสิ้นหมดแล้ว จะมีก็แต่เป็นผู้ดำเนินการส่งงานดินต่อคณะกรรมการตรวจการจ้างเท่านั้น ซึ่งก็เป็นเทคนิควิธีการส่งงานของโครงการทุกๆ โครงการ นั้น ผู้ฟ้องคดีได้รับการแต่งตั้งให้เป็นคณะกรรมการควบคุมงานก่อสร้างต่อเติมทางวิ่งที่ท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ จากภาพถ่ายทางอากาศของบริเวณที่พิพาทตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์ ๒๕๓๘ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ซึ่งเป็นช่วงเวลาที่บริษัทเข้าดำเนินการตามสัญญาเกิดบ่อน้ำขนาดใหญ่และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตรวจสอบบันทึกคนคุมงานตั้งแต่บริษัทเริ่มดำเนินการตามสัญญาเมื่อเดือนตุลาคม ๒๕๓๙ ถึงเดือนกรกฎาคม ๒๕๔๑ ปรากฏว่ามีงานดินที่บริษัทต้องดำเนินการอยู่ ซึ่งอยู่ในช่วงเวลาที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่ควบคุมงาน ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ พิจารณาสอบสวนโดยยึดเอกสารที่นำเสนอต่อทางราชการและพยานหลักฐานที่ปรากฏเป็นสำคัญ อีกทั้ง ไม่ปรากฏว่ามีคำสั่งให้มีการแบ่งจ่ายเงินตามที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างแต่อย่างใด ซึ่งเมื่อตรวจสอบตามสัญญาจ้างแล้ว ปรากฏว่า ข้อ ๔.๑ ระบุว่า เงินค่าจ้างรายเดือน ผู้ว่าจ้างจะจ่ายเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้างเป็นรายเดือนตามราคาต่อหน่วยของ

/งานแต่ละ...

งานแต่ละรายการที่ทำสำเร็จจริง ดังนั้น ในการจัดทำรายงานการเบิกเงินจึงต้องถือว่าเป็น การจ่ายเงินตามรายการที่ทำเสร็จจริงในแต่ละเดือน ส่วนที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การประเมิน ปริมาณดินที่ถูกขโมยไปไม่ถูกต้อง นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้คำนวณปริมาณดินที่ถูกขุดไป จากการวัดพื้นที่จริง โดยมีหลักฐานเป็นภาพถ่ายพร้อมทั้งเขียนแบบขยายบ่อน้ำ มาตราส่วน ๑ : ๕๐๐ เป็นการคำนวณตามหลักวิชาช่าง และนำปริมาณดินที่ได้มาเทียบกับใบแจ้ง ปริมาณงานและราคาตามสัญญาจ้าง นอกจากนี้ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการไปตามขั้นตอน ทั้งทางอาญา ทางแพ่ง และทางปกครอง ซึ่งการดำเนินคดีทางแพ่งยังไม่เสร็จสิ้น และอยู่ใน กระบวนการพิจารณาของศาล ส่วนการดำเนินการทางปกครอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนและพิจารณาความรับผิดของผู้ที่เกี่ยวข้อง โดยยึดกฎหมายว่าด้วย ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ ตลอดจนกฎ ระเบียบ และประกาศที่เกี่ยวข้อง เป็นสำคัญ มิได้มีเจตนาที่จะกลั่นแกล้งผู้ฟ้องคดีหรือบุคคลอื่นแต่อย่างใด

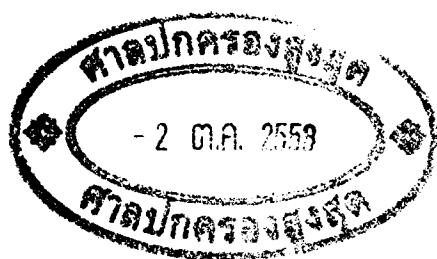
ศาลปกครองสูงสุดออกนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของ ตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาเอกสารทั้งหมดในสำนวนคดี กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับ ฯลฯ ที่เกี่ยวข้องประกอบแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จ้างบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ก่อสร้างต่อเติมความยาวทางวิ่ง ขนาด ๔๕ x ๕๐๐ เมตร เสริมผิวทางวิ่ง ทางขับ ลานจอดเครื่องบิน จัดหาและติดตั้งระบบไฟฟ้าสนามบิน ระบบไฟแรงสูง - ต่ำ ไฟส่องอาคาร AFL และอาคาร LOCALIZER ของท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี อำเภอพุนพิน จังหวัด สุราษฎร์ธานี ตามสัญญาจ้างแบบปรับราคาได้ เลขที่ ๑๓๐/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ต่อมา มีราษฎรจากจังหวัดสุราษฎร์ธานีร้องเรียนขอให้ตรวจสอบการดำเนินงาน ดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าบริษัทผู้รับจ้างดำเนินงานล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้ในสัญญา และ ลักลอบขุดดินในที่ราชพัสดุบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง ที่ ๓๓๓/๒๕๔๔ ลงวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๔๔ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริง กรณีดังกล่าว ซึ่งคณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงสอบสวนแล้วสรุปผลการสอบสวนว่า มีบ่อน้ำเกิดขึ้นจากการขุดดินตามที่ราษฎรร้องเรียนจริง โดยน่าจะเกิดขึ้นในระหว่างที่บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ก่อสร้างตามสัญญาตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ ลักษณะของบ่อน้ำมีขนาดใหญ่ และเนื้อดินที่ถูกขุดไปมีจำนวนประมาณ

๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร เมื่อพิจารณาเนื้อดินที่ถูกขุดไปจำเป็นต้องใช้เครื่องจักรกลขนาดใหญ่ และมีพยานบุคคลยืนยันเป็นที่เชื่อได้ว่า บริษัทดังกล่าวเป็นผู้ขุดดินไป เมื่อตรวจสอบสัญญาจ้างแล้ว ปรากฏว่า แบบรูปและรายการละเอียดประกอบแบบไม่ได้กำหนดให้ใช้ดินของทางราชการนำไปใช้ในการก่อสร้าง แต่ให้ใช้ดินถมที่เป็นวัสดุจากภายนอก คณะกรรมการสอบสวนข้อเท็จจริงจึงเสนอให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ดำเนินการสอบสวนทางวินัยกับผู้ที่เกี่ยวข้องรวมทั้งผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ควบคุมงานก่อสร้าง และให้ดำเนินคดีทั้งทางแพ่งและทางอาญากับบริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๖๑/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๙ สิงหาคม ๒๕๔๖ และคำสั่งที่ ๔๓๔/๒๕๔๖ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๔๖ แต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริง ความรับผิดชอบทางละเมิด ซึ่งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดรายงานต่อ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่ามีเจ้าหน้าที่ที่ต้องรับผิดชอบจำนวน ๔ ราย คือ ผู้ฟ้องคดี นายเศียร วาสี นายตรีเทพ เลิศชวนะกุล ผู้มีหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้าง และนายจำนงค์ สารอักษร ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี โดยให้รับผิดชอบเท่าๆ กัน คนละ ๕๑๘,๖๐๕ บาท เนื่องจากละเว้นการกระทำโดยขาดความระมัดระวังในลักษณะที่คาดเห็น หรือหากระมัดระวังเพียงเล็กน้อย ก็คงคาดเห็นถึงความเสียหายที่อาจเกิดขึ้นได้ และมีหนังสือ ที่ คค ๐๕๐๑/๑๗๑ ลงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๗ รายงานผลการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ พิจารณาแล้วเห็นว่า บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ได้ลักลอบขุดดินในพื้นที่บริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ ของท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีไปใช้ในการก่อสร้างต่อเติมความยาวทางวิ่ง ซึ่งไม่เป็นไปตามสัญญา ทำให้เกิดความเสียหายแก่ท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี เป็นเงิน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท และมีเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง คือ ผู้ควบคุมงานประกอบด้วยนายพีรพล โสнутมางค์ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๑๙ ตุลาคม ๒๕๔๐ ผู้ฟ้องคดี (แทนนายพีรพล โสнутมางค์) ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๔๐ เป็นต้นไป นายเศียร วาสี ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๑๐ กันยายน ๒๕๔๑ นายปรองศักดิ์ พันธุมิตร (แทนนายเศียร วาสี) ตั้งแต่วันที่ ๑๑ กันยายน ๒๕๔๑ และนายตรีเทพ เลิศชวนะกุล โดยเห็นว่า การลักลอบขุดดินดำเนินการประมาณต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงเดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ มีเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมงาน คือ ผู้ฟ้องคดี นายเศียร และนายตรีเทพ รับผิดชอบในอัตราร้อยละ ๙๐ ของค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๑,๘๖๖,๙๗๘ บาท โดยแบ่งส่วนรับผิดชอบส่วนละเท่าๆ กัน คนละ ๖๖๒,๓๒๖ บาท และ

/นายจำนงค์...

นายจำนงค์ สารอักษร ผู้อำนวยการท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี มีหน้าที่รับผิดชอบการบริหารงาน วางแผนการปฏิบัติงาน ควบคุมตรวจสอบและติดตามผลการปฏิบัติงาน แต่ปล่อยปละละเลยไม่เอาใจใส่ต่อการปฏิบัติหน้าที่ ให้ชดใช้ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ ๑๐ ของค่าเสียหายจำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท คิดเป็นเงิน ๒๐๗,๔๔๒ บาท หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ มีหนังสือ ที่ กค ๐๔๐๖.๖/๑๓๓๗๖ ลงวันที่ ๔ ธันวาคม ๒๕๔๙ แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้เรียกบุคคลผู้รับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการ ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่งที่ ๓๘๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ เรียกให้ผู้ฟ้องคดี นายเศียร และนายตรีเทพ ชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ทางราชการคนละ ๖๒๒,๓๒๖ บาท และให้นายจำนงค์ชดใช้ค่าเสียหายเป็นเงิน ๒๐๗,๔๔๒ บาท ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าว และร้องปลัดกระทรวงคมนาคม ในฐานะผู้มีอำนาจวินิจฉัยอุทธรณ์ พิจารณาแล้ววินิจฉัย ให้ยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้แจ้งคำวินิจฉัยอุทธรณ์ให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ตามหนังสือ ที่ กค ๐๕๐๑/๑๐๕๖ ลงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๐ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งเรียก ให้ชดใช้เงินดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงนำคดีมาฟ้องต่อศาลปกครองชั้นต้น ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องผู้ฟ้องคดีไม่เห็นฟ้องด้วย จึงอุทธรณ์คำพิพากษาต่อ ศาลปกครองสูงสุด

คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๘๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ ที่สั่งตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบชดใช้ค่าเสียหายให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๖๖๒,๓๒๖ บาท เป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมาย หรือไม่ โดยมีปัญหาที่จะต้องวินิจฉัยในเบื้องต้นว่า ผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ เป็นเหตุให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เสียหายจากกรณี บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ได้ลักลอบขุดดินในที่ราชพัสดุบริเวณหัวทางวิ่ง ๐๔ ไปใช้ในการก่อสร้าง หรือไม่ หากผู้ฟ้องคดีกระทำละเมิดในการปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าว จะต้องรับผิดชอบชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หรือไม่ เพียงใด

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๔๒๐ บัญญัติว่า ผู้ใดจงใจหรือประมาทเลินเล่อ ทำต่อบุคคลอื่นโดยผิดกฎหมายให้เขาเสียหาย ถึงแก่ชีวิตก็ดี แก่ร่างกายก็ดี อนามัยก็ดี เสรีภาพก็ดี ทรัพย์สินหรือสิทธิอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ท่านว่าผู้นั้นทำละเมิด จำต้องชดใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการนั้น มาตรา ๔๓๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ถ้าบุคคลหลายคนก่อให้เกิดเสียหายแก่บุคคลอื่นโดยร่วมกันทำละเมิด

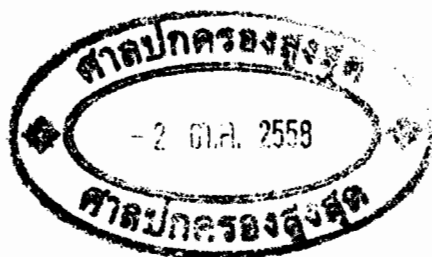
/ท่านว่า...

ท่านว่าบุคคลเหล่านั้นจะต้องร่วมกันรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเพื่อความเสียหายนั้น ความข้อนี้ท่านให้ชัดเจนถึงกรณีที่ไม่สามารถสืบรู้ตัวได้แน่ว่าในจำพวกที่ทำละเมิดร่วมกัน นั้น คนไหนเป็นผู้ก่อให้เกิดเสียหายนั้นด้วย... วรรคสาม บัญญัติว่า ในระหว่างบุคคล ทั้งหลายซึ่งต้องรับผิดชอบร่วมกันใช้ค่าสินไหมทดแทนนั้น ท่านว่าต่างต้องรับผิดชอบ เป็นส่วนเท่าๆ กัน เว้นแต่โดยพฤติการณ์ ศาลจะวินิจฉัยเป็นประการอื่น พระราชบัญญัติ ความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ มาตรา ๑๐ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่ เจ้าหน้าที่เป็นผู้กระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐไม่ว่าจะเป็นหน่วยงานของรัฐที่ผู้นั้น อยู่ในสังกัดหรือไม่ ถ้าเป็นการกระทำในการปฏิบัติหน้าที่ การเรียกร้องค่าสินไหมทดแทน จากเจ้าหน้าที่ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม แต่ถ้ามิใช่การกระทำ ในการปฏิบัติหน้าที่ ให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา ๘ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า ในกรณีที่หน่วยงานของรัฐต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหาย เพื่อการละเมิดของเจ้าหน้าที่ ให้หน่วยงานของรัฐมีสิทธิเรียกให้เจ้าหน้าที่ผู้ทำละเมิดชดใช้ ค่าสินไหมทดแทนดังกล่าวแก่หน่วยงานของรัฐได้ ถ้าเจ้าหน้าที่ได้กระทำการนั้นไป ด้วยความจงใจหรือประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง วรรคสี่ บัญญัติว่า ในกรณีที่การละเมิด เกิดจากเจ้าหน้าที่หลายคนมิให้นำหลักเรื่องลูกหนี้ร่วมมาใช้บังคับ และเจ้าหน้าที่แต่ละคน ต้องรับผิดชอบใช้ค่าสินไหมทดแทนเฉพาะส่วนของตนเท่านั้น ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ ข้อ ๗๓ กำหนดว่า ผู้ควบคุมงานมีหน้าที่ ดังนี้ (๑) ตรวจสอบและ ควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญา หรือที่ตกลงให้ทำงานจ้างนั้นๆ ทุกวัน ให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียดและข้อกำหนดไว้ในสัญญาทุกประการ โดยสั่ง เปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมหรือตัดทอนงานจ้างได้ตามที่เห็นสมควรและตามหลักวิชาช่าง เพื่อให้เป็นไปตามแบบรูป รายละเอียดและข้อกำหนดในสัญญา ถ้าผู้รับจ้างขัดขืนไม่ปฏิบัติตาม ก็สั่งให้หยุดงานนั้นเฉพาะส่วนหนึ่งส่วนใดหรือทั้งหมด แล้วแต่กรณี ไว้ก่อน จนกว่า ผู้รับจ้างจะยอมปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่ง และให้รายงานคณะกรรมการตรวจการจ้าง ทันที... (๓) จัดบันทึกการปฏิบัติงานของผู้รับจ้างและเหตุการณ์แวดล้อมเป็นรายวัน พร้อมทั้งผลการปฏิบัติงานอย่างน้อย ๒ ฉบับ เพื่อรายงานให้คณะกรรมการตรวจการจ้าง ทราบทุกสัปดาห์ และเก็บรักษาไว้เพื่อมอบให้แก่เจ้าหน้าที่พัสดุเมื่อเสร็จงานแต่ละงวด โดยถือว่าเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการเพื่อประกอบการตรวจสอบของผู้มีหน้าที่

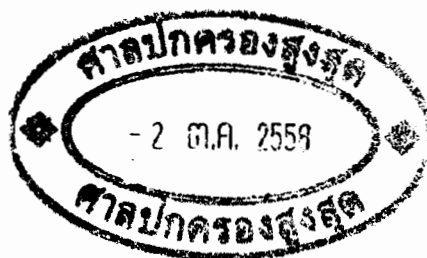
/ข้อเท็จจริง...

ข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ว่าจ้างบริษัท ซีวิลเอนจีเนียริง จำกัด เป็นผู้รับจ้างเหมาโครงการก่อสร้างต่อเติมความยาวทางวิ่ง ขนาด ๔๕ x ๕๐๐ เมตร เสริมผิวทางวิ่ง ทางขับ ลานจอดเครื่องบิน จัดหาและติดตั้งระบบไฟฟ้าสนามบิน ระบบไฟแรงสูง - ต่ำ ไฟส่องอาคาร AFL และอาคาร LOCALIZER ที่ท่าอากาศยาน สุราษฎร์ธานี อำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี ตามสัญญาจ้างแบบปรับราคาได้ เลขที่ ๑๓๐/๒๕๓๙ ลงวันที่ ๓๑ กรกฎาคม ๒๕๓๙ ต่อมา มีราษฎรจากจังหวัดสุราษฎร์ธานี ร้องเรียนขอให้ตรวจสอบการดำเนินงานโครงการดังกล่าว เนื่องจากเห็นว่าบริษัท ดำเนินงานล่าช้ากว่าที่กำหนดไว้ในสัญญา และบริษัท ลักลอบขุดดินในที่ราชพัสดุบริเวณ ท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่งแต่งตั้งคณะกรรมการสืบสวน ข้อเท็จจริงกรณีดังกล่าว และแต่งตั้งคณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิดกับ เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้อง ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏตามผลการสืบสวนของคณะกรรมการสืบสวน ข้อเท็จจริงว่า มีบ่อน้ำที่เกิดจากการขุดดินตามที่มีราษฎรร้องเรียนจริง โดยบ่อน้ำดังกล่าว น่าจะเกิดขึ้นในระหว่างที่บริษัท ซีวิลเอนจีเนียริง จำกัด ทำการก่อสร้างตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๙ ถึงวันที่ ๒๑ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๒ มีลักษณะเป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่ และเนื้อดิน ถูกขุดไปประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร ประกอบกับในชั้นการสอบสวนของ คณะกรรมการสอบข้อเท็จจริงความรับผิดชอบทางละเมิด มีพยานบุคคลให้ถ้อยคำสอดคล้อง ต้องกันว่า บริษัท ซีวิลเอนจีเนียริง จำกัด ผู้รับจ้าง นำเนื้อดินทั้งจากภายนอกและบางส่วนที่ ขุดจากภายในบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี ไปใช้ในการก่อสร้าง โดยพบเห็นบริษัท ขุดดินในช่วงต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ก่อนเกิดเหตุเครื่องบินตกเมื่อวันที่ ๑๑ ธันวาคม ๒๕๔๑ อีกทั้ง ตามบันทึกคนคุมงานตั้งแต่เดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ ไม่ปรากฏว่ามีงานดินที่บริษัท จะต้องดำเนินการอีก จึงรับฟังได้ว่าในระหว่างต้นปี พ.ศ. ๒๕๔๑ ถึงวันที่ ๑ สิงหาคม ๒๕๔๑ บริษัท ซีวิลเอนจีเนียริง จำกัด ขุดดินบริเวณท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานี แล้วนำไปใช้ ในการก่อสร้างตามที่มีการร้องเรียนจริง เมื่อผู้ฟ้องคดีได้เข้ามาทำหน้าที่ควบคุมงานก่อสร้าง ตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน ๒๕๔๐ เป็นต้นไป และปรากฏตามรายงานความก้าวหน้า โครงการพัฒนาท่าอากาศยานสุราษฎร์ธานีที่ผู้ควบคุมงานเสนอต่อประธานและ คณะกรรมการตรวจการจ้างว่า ในการก่อสร้าง มีการทำงานพร้อมๆ กันไปหลายงาน โดยตามบันทึกรายงานผลงานประจำเดือนมกราคม ๒๕๔๑ และเดือนต่อมาจนถึง เดือนสิงหาคม ๒๕๔๑ มีทั้งงานดินและงานต่อเติมความยาวทางวิ่ง ซึ่งเป็นช่วงเวลา

/ผู้ฟ้องคดี...

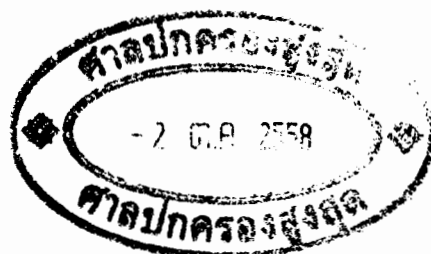
ผู้ฟ้องคดีทำหน้าที่ควบคุมงาน ประกอบกับเมื่อผู้รับจ้างส่งมอบงานในงวดใด คณะกรรมการตรวจการจ้างก็ต้องพิจารณาตามเนื้องานที่ส่งมอบ ซึ่งในใบตรวจรับงาน งวดที่ ๑๑ เมื่อวันที่ ๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๑ หลังจากที่ผู้ฟ้องคดีเข้าไปทำหน้าที่ควบคุมงานแล้วประมาณ สี่เดือน ก็ยังมีการส่งมอบงานดินถมที่ได้ถมในเดือนมกราคม ๒๕๔๑ จึงถือได้ว่าการลักลอบ ขุดดินดังกล่าวข้างต้นเกิดขึ้นในระหว่างที่ผู้ฟ้องคดีปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้ควบคุมงานก่อสร้าง ซึ่งแม้บริเวณที่มีการขุดดินนั้นจะไม่ได้อยู่ในบริเวณที่ทำการก่อสร้างตามสัญญาก็ตาม แต่ผู้ฟ้องคดีในฐานะผู้ควบคุมงานย่อมต้องมีหน้าที่ตรวจและควบคุมงาน ณ สถานที่ที่กำหนดไว้ในสัญญา หรือที่ตกลงให้ทำงานจ้างนั้นๆ ทุกวันให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียด และข้อกำหนดในสัญญาทุกประการ โดยสั่งเปลี่ยนแปลงแก้ไขเพิ่มเติมหรือตัดทอนงานจ้าง ได้ตามที่เห็นสมควร และตามหลักวิชาช่างเพื่อให้เป็นไปตามแบบรูป รายการละเอียดและ ข้อกำหนดในสัญญา ถ้าผู้รับจ้างขัดขืนไม่ปฏิบัติตาม ก็สั่งให้หยุดงานนั้นเฉพาะส่วนหนึ่งส่วนใด หรือทั้งหมด แล้วแต่กรณี ไว้ก่อนจนกว่าผู้รับจ้างจะยอมปฏิบัติให้ถูกต้องตามคำสั่ง และให้รายงานคณะกรรมการตรวจการจ้างทันที รวมทั้งผู้ฟ้องคดีต้องจดบันทึกสภาพ การปฏิบัติงานของผู้รับจ้างและเหตุการณ์แวดล้อมเป็นรายวัน พร้อมทั้งผลการปฏิบัติงาน หรือการหยุดงานและสาเหตุที่มีการหยุดงานอย่างน้อย ๒ ฉบับ เพื่อรายงานให้ คณะกรรมการตรวจการจ้างทราบทุกสัปดาห์ และเก็บรักษาไว้เพื่อมอบให้แก่เจ้าหน้าที่พัสดุ เมื่อเสร็จงานแต่ละงวด โดยถือว่าเป็นเอกสารสำคัญของทางราชการเพื่อประกอบการ ตรวจสอบของผู้มีหน้าที่ การบันทึกการปฏิบัติงานของผู้รับจ้าง ให้ระบุรายละเอียด ขั้นตอนการปฏิบัติงานและวัสดุที่ใช้ด้วย ทั้งนี้ ตามข้อ ๗๓ (๑) และ (๓) ของระเบียบ สำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการพัสดุ พ.ศ. ๒๕๓๕ การที่บริษัท ซีวิลเอนจิเนียริง จำกัด ลักลอบขุดดินบริเวณที่อยู่ห่างไปทางซ้ายหัวทางวิ่ง ๐๔ ของท่าอากาศยานสุวรรณภูมิจานี้ ประมาณ ๒๐๐ เมตร มีลักษณะเป็นบ่อน้ำขนาดใหญ่ และมีเนื้อดินที่ถูกขุดไปประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร จำเป็นต้องมีการใช้เครื่องจักรกลขนาดใหญ่และใช้ระยะเวลาพอสมควรในการขุดดินดังกล่าว หากผู้ฟ้องคดีตรวจและคุมงาน ณ สถานที่ก่อสร้างทุกวัน ย่อมเห็นความผิดปกติในการปฏิบัติงานของบริษัทผู้รับจ้าง และจะต้องรายงาน คณะกรรมการตรวจการจ้างทราบ แต่ผู้ฟ้องคดีก็หาได้กระทำเช่นนั้นไม่ พฤติการณ์ของ ผู้ฟ้องคดีดังกล่าวจึงเป็นการกระทำโดยประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ทำให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ต้องเสียหาย อันเป็นการกระทำละเมิดต่อหน่วยงานของรัฐ ผู้ฟ้องคดีจำต้องรับผิดชอบใช้

/ค่าเสียหาย...

ค่าเสียหายแก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามมาตรา ๔๒๐ แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ประกอบมาตรา ๘ กับมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติความรับผิดทางละเมิดของเจ้าหน้าที่ พ.ศ. ๒๕๓๙ สำหรับปัญหาว่า ผู้ฟ้องคดีต้องรับผิดในค่าเสียหายเป็นจำนวนเท่าใด นั้น เมื่อปรากฏว่า เนื้อดินที่ถูกลักลอบขุดไปมีจำนวนประมาณ ๑๙,๕๗๐ ลูกบาศก์เมตร โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้คำนวณปริมาณจากการวัดพื้นที่จริงจากหลักฐานภาพถ่าย พร้อมทั้งเขียนแบบขยายบ่อน้ำมาตราส่วน ๑ : ๕๐๐ ซึ่งเป็นการคำนวณตามหลักวิชาช่าง แล้วนำ ปริมาณดินที่ได้มาเทียบกับใบแจ้งปริมาณงานและราคาตามสัญญาจ้างตามข้อ ๑.๔ ของ ใบแจ้งปริมาณงานและราคา คือ ๑๐๖ บาท ต่อลูกบาศก์เมตร โดยไม่รวมค่าแรง เป็นเงิน จำนวน ๒,๐๗๔,๔๒๐ บาท ผู้ฟ้องคดีกับพวกจึงต้องรับผิดเต็มตามจำนวนดังกล่าว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้ผู้ฟ้องคดีกับพวกอีก ๒ คน ในฐานะผู้ควบคุมงานรับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายร้อยละ ๙๐ ของค่าเสียหายดังกล่าวเป็นเงินจำนวน ๑,๘๖๖,๙๗๘ บาท โดยแบ่งส่วนความรับผิดเท่าๆ กัน คนละ ๖๒๒,๓๒๖ บาท จึงถูกต้องเหมาะสมแก่กรณีแล้ว ส่วนผู้อำนวยการทำอากาศยานสุราษฎร์ธานีมีหน้าที่รับผิดชอบการบริหารงาน วางแผน การปฏิบัติงาน ควบคุมตรวจสอบและติดตามผลการปฏิบัติงานในทำอากาศยานสุราษฎร์ธานี ย่อมมีหน้าที่ที่จะต้องควบคุมดูแลไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ทรัพย์สินของทางราชการซึ่งเป็น หน้าที่ทั่วไป จำต้องรับผิดในฐานะผู้บังคับบัญชาที่ปล่อยปละละเลยให้มีการลักลอบขุดดิน ในบริเวณพื้นที่ที่รับผิดชอบไปจนเกิดความเสียหายขึ้นแก่ทางราชการ ซึ่งกรณีเป็น การพิจารณาความรับผิดตามภาระหน้าที่รับผิดชอบเป็นสำคัญแล้ว การที่ให้รับผิดชอบใช้ ค่าเสียหายในอัตราร้อยละ ๑๐ ของความเสียหาย จึงชอบด้วยสัดส่วนแห่งความรับผิดแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีคำสั่ง ที่ ๓๘๕/๒๕๔๙ ลงวันที่ ๑๙ ธันวาคม ๒๕๔๙ เรียกให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบใช้ค่าเสียหาย ให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เป็นเงิน ๖๒๒,๓๒๖ บาท ตามความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว

ส่วนข้อที่ผู้ฟ้องคดีอ้างมาในอุทธรณ์ว่า สถานีตำรวจภูธรอำเภอพุนพิน จังหวัดสุราษฎร์ธานี แจ้งสำนวนการสอบสวนจำนวน ๑๕๐ แผ่น และมีข้อสรุปถึงเลขาธิการ คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติแล้วเมื่อวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๗ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดพิจารณาด้วยนั้น เป็นข้อที่มีได้ยกขึ้นว่ากันมาแล้วโดยชอบ ในศาลปกครองชั้นต้นตามข้อ ๑๐๑ วรรคสอง แห่งระเบียบของที่ประชุมใหญ่ตุลาการ

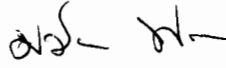

/ในศาลปกครอง...

ในศาลปกครองสูงสุด ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๕๓ ศาลปกครองสูงสุด
จึงไม่อาจพิจารณาวินิจฉัยได้

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้องนั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นางมณีวรรณ พรหมน้อย
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นายไพบุลย์ เสียงก้อง
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

นายสุเมธ รอยกุลเจริญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายสุชาติ มงคลเลิศพล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายพรชัย มนต์ศิริเพ็ญ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวิบูลย์ กัมมาระบุตร

มีบันทึกประธานศาลปกครองสูงสุด
กรณีตุลาการศาลปกครองมีเหตุจำเป็น
ไม่สามารถลงลายมือชื่อได้

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า คดีหมายเลขดำที่ อ. ๘๔๘/๒๕๕๒ หมายเลขแดงที่ อ. ๑๑๗๓/๒๕๕๘ ได้ทำคำพิพากษาโดย นายไพบุลย์ เสียงก้อง ตูลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด ซึ่งร่วมประชุมปรึกษาเป็นองค์คณะ และได้ลงลายมือชื่อไว้แล้วในต้นร่างคำพิพากษา แต่เนื่องจากนายไพบุลย์ เสียงก้อง พ้นจากตำแหน่งตามมาตรา ๒๑ วรรคหนึ่ง (๓) ประกอบกับ มาตรา ๓๑ วรรคสาม แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ก่อนที่จะลงลายมือชื่อในคำพิพากษานี้ จึงบันทึกไว้เป็นสำคัญ

(นายปิยะ ปะตังทา)

รองประธานศาลปกครองสูงสุด
ปฏิบัติหน้าที่แทนประธานศาลปกครองสูงสุด